

principii

Revista Studențească a Universității din Oradea

NR. 5 (IANUARIE-FEBRUARIE)
2013

SUMAR

EDITORIAL – <i>Paul Țop</i>	3
BUCURIA SFINȚIRII TIMPULUI – <i>† DANIEL</i> <i>Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române</i>	4
SERAFIM MAN – <i>Prof. Univ. Dr. Gabriela Muțiu</i>	5
FILE DE EVANGHELIE – <i>Sfântul Teofan Zăvorățul</i>	8
SĂRBĂTORI. SINAXAR – <i>Ovidiu Botiș</i>	10
EVENIMENTE – <i>Mihai Cionca</i>	11
DRAGOBETELE	13
VERSURI – <i>Liana și Maria Bronț</i>	14
GEORGE BACOVIA – <i>Claudiu Tamaș</i>	15
SUB SEMNUL IMAGINAȚIEI MISTIFICATOARE – <i>Prof. Ghergheleș Crina</i>	16
PORȚI ALE IMAGINAȚIEI – <i>Maria Bronț</i>	18
O LUME COLORATĂ – <i>Prof. Radu Németh</i>	22
PUNCTE DE CONTACT ÎNTRE ȘTIINȚĂ ȘI TEOLOGIE – <i>Prof. Berian Eva</i> <i>Abigail</i>	23
BOTEZUL DOMNULUI SAU TEOFANIA – <i>Andrei Bențe</i>	24
DUMNEZEIREA DUHULUI SFÂNT – <i>Adrian Fertea</i>	27
SFINȚII TREI IERARHI – MODELE DE URMAT PENTRU STUDENȚII TEOLOGI – <i>Petru Ardelean</i>	29
TRADUCERI INEDITE – <i>Drd. Corneliu Clop</i>	31
ROLUL ASISTENTULUI SOCIAL – <i>Ioana Filipcic</i>	32
VASILE LUPU, CTITOR DE LIMBĂ ȘI CULTURĂ ROMÂNEASCĂ – <i>Prof. Simona Indreacan</i>	34
A FI PLĂCUT CELOR DIN JUR – <i>Paul Țop</i>	37
ÎNTRE IERI ȘI MÂINE – <i>Prof. Radu Németh</i>	37
FOAMEA – <i>Claudiu Tamaș</i>	39
MĂNĂSTIREA IZBUC-ISTORIE, SPIRITUALITATE ȘI CULTURĂ – <i>Singhel</i> <i>Antonie Vaș (Andrei-Ovidiu)</i>	40
MĂNĂSTIREA STELEA – <i>Prof. Simona Indreacan</i>	42
TOTUL DESPRE VITAMINA A	44
VALENTINE’S DAY – <i>Mihai Cionca</i>	45
ANECDOTE – <i>Ioana Filipcic</i>	47
THE CAMPAIGN – <i>Ioana Filipcic</i>	47
IMAGINE DE NEUITAT	48

Colectivul de Redacție

Redactor Șef: Țop Paul-Dan
Secretar de Redacție: Iștoc Daniel
Designer: Bronț Maria-Corina
Tehnoredactor: Tamaș Claudiu
Corectare: Dr. Tomoioagă Anca
Responsabil de număr: Filipciuc Ioana
Foto: Pașca Ciprian

Responsabili pe secții sau domenii

Teologie Biblică - *Bențe Andrei*
Teologie Sistematică - *Ferteș Adrian*
Teologie Istorie și Gândire Creștină - *Țop Paul-Dan*
Teologie Aplicată - *Dem Mihai*
Patrologie și Literatură Post - Patristică- *Iștoc Daniel*
Asistență Socială - *Filipciuc Ioana*
Spiritualitate - *Botiș Ovidiu Dan*
Cultură - *Bronț Maria Corina*
Media - *Cionca Mihai*
Știință - *Tamaș Claudiu*
Umor - *Filipciuc Ioana și Dem Mihai*
Diverse - *Țop Paul*

Referenți Științifici

Pr. Lect. Univ. Dr. Viorel-Cristian Popa - Facultatea de Teologie Ortodoxă „Episcop Dr. Vasile Coman”
Diac. Asistent Univ. Dr. Florin Toader Tomoioagă - Facultatea de Teologie Ortodoxă „Episcop Dr. Vasile Coman”
E-mail: revistaprinzipii@yahoo.com

Colaboratori

Conf. univ. dr. Simona Trip – Prorector al Universității din Oradea
(Managementul Serviciilor Studentești și Sociale)
Prof. univ. dr. Florica Orșan - Director al Departamentului pentru Pregătirea și
Perfecționarea Personalului Didactic din cadrul Universității din Oradea
Prof. univ. dr. Agneta Marcu – decan al Facultății de Arte din cadrul Universității din
Oradea
Prof. univ. dr. Floare Chipea – decan al Facultății de Socio-Umane din cadrul
Universității din Oradea
Clop Corneliu – drd. al Facultății de Limbi și literaturi străine, secția Studii literare și
culturale, Universitatea din București

www.uoradea.ro/Principii

EDITORIAL

La mulți ani tuturor cu frumoase bucurii în noul an!

Da, am început așa, deoarece aceste cuvinte le-am urat și primit fiecare dintre noi din prima zi a anului 2013 către toți cei dragi.

Nici nu puteam începe altfel ...

Dacă am început luna ianuarie cu urarea de *La mulți ani!*, iată că spre finalul ei auzim alte urări precum: Succes! Baftă! sau Spor la învățat!...da, a început din 22 ianuarie sesiunea de examene, și fiecare dintre studenți speră să aibă parte de o sesiune cu un final *happy* sau unii vor fi prezenți și la sesiunea de măririi de note, respectiv de restanțe, vorba aceea: nu ești student dacă nu ai o restanță cel puțin o dată ☺...e o consolare bună din partea colegilor mai mare sau chiar a profesorilor. Dar, indiferent de rezultatul sesiunii, vom fi cu toții *happy* deoarece luna februarie este luna iubirii, vom auzi cuvinte dulci, simpatice și romantice...*te iubesc!*

Sigur, cred că v-ați dat seama, este vorba despre zilele de 14 și 24 februarie, mai exact Valentine's Day, respectiv Dragobete, o zi a iubirii 100% românească.

În acest număr al revistei veți avea posibilitatea de a afla mai multe despre Valentine's Day și Dragobete. Ca să fiu sincer, am promovat mai mult ziua de Dragobete, e românească doar, și e mult mai originală.

Așa este, iubirea va cam pluti prin campus în luna februarie...

Tot în acest număr al revistei o să găsiți subiecte foarte interesante precum: puncte de contact între știință și teologie, facebook, opere celebre, imaginație, copilărie, percepția culorilor, vitamina A, locuri spirituale, sărbători creștine și modele demne de urmat, dar și multe altele.

Aș dori să închei cuvântul meu prin a vă mulțumi că ne sunteți alături și aștept mesajele și articolele dumneavoastră.

Pentru final am ales o scurtă poezie:

Dragobete

de Lazăr Adina

*Dragobetele vestește
Primăvara ce sosește,
Încărcată de iubire
Și cu multă fericire.*

*Din străbuni el nu lipsește
An de an el poposește
Pe meleaguri românești
Ca și feții din povești.*

*Dragobete, mult iubit
Aș fi tare mulțumit
Dacă ai să îmi găsești
O crăiasă ca-n povești.*

*Ea mult ca să mă iubească
Eu să o aștept acasă ...
Împliniți în sărbătoare
Și într-o iubire mare.*

*Eu aș vrea ca să-mi găsești
Un prinț ca și în povești
Și chipeș și iubăreț
Pe plaiurile românești.*

Sursa: www.interferente.ro/poezii-de-dragobete

*Paul Țop
Redactor Șef*

BUCURIA SFINȚIRII TIMPULUI

De Anul Nou, oamenii își doresc și își urează: *Un An nou fericit!* sau *La mulți ani cu sănătate și fericire!* sau *Ani mulți și buni!*

Este firească și frumoasă urarea de mai sus, dar și întrebarea: cine ne dăruiește ani mulți și buni, cu sănătate și fericire? Răspunsul omului credincios este acesta: Dumnezeu Cel Veșnic și Bun, izvorul vieții, al bucuriei și al fericirii.(...)

Din acest motiv, trecerea dintre ani trebuie întâmpinată mai întâi, cu Rugăciune la miezul nopții și apoi, dacă se dorește, și cu Revelionul citadin sau cu Veghea obiceiurilor tradiționale de la sat.

Locul cel mai potrivit pentru petrecerea anului vechi și întâmpinarea anului nou este Biserica lui Hristos, ea fiind mediul de întâlnire a timpului cu veșnicia, așa cum s-au întâlnit ele mai întâi în Persoana Cuvântului întrupat sau a Fiului veșnic al lui Dumnezeu, Care S-a făcut Om viețuitor în timp, pentru a dăruii oamenilor mântuirea și viața veșnică din Împărăția Cerurilor.

În Biserică, timpul sfințit prin rugăciune și fapte bune ca întâlnire a omului cu Dumnezeu, oferă credincioșilor posibilitatea mântuirii și a participării lor la viața veșnică. Pentru Biserică, timpul vieții prezente are un singur sens: el este timpul mântuirii: „*Iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii!*” (2 Corinteni 6, 2).

Prin urmare, în Ortodoxie, fiecare an este „anul mântuirii”, fiecare lună, fiecare săptămână, fiecare zi, fiecare ceas, fiecare clipă este timp favorabil pentru mântuire. De aceea, Biserica ne îndeamnă să privim cu încredere și speranță, dar și cu responsabilitate și

gravitate, fiecare clipă a vieții prezente, prețuind-o ca fiind timp favorabil iertării păcatelor, timp al ridicării, timp al sfințirii vieții, timp al înmulțirii darurilor primite de la Dumnezeu, timp al pregătirii pentru a dobândi viața veșnică.

Timpul se sfințește prin rugăciune ca legătură a omului cu Dumnezeu Cel Unul Sfânt.(...)

Însă timpul mântuirii se prezintă sub mai multe aspecte. El este timpul pocăinței, timpul despătimirii, timpul rodirii și al sfințirii omului prin legătura sa permanentă cu Dumnezeu Cel sfânt și veșnic, încheindu-se cu acel „sfârșit creștinesc” sau timpul trecerii la viața veșnică din Împărăția Cerurilor.(...)

Deci, timpul pe care îl avem la dispoziție poate fi timpul căderii sau timpul ridicării. Poate fi timpul rodirii sau timpul risipirii darurilor primite prin naștere ca: sănătate, inteligență, frumusețe ș.a.

Să ne rugăm Preasfintei Treimi, Maicii Domnului și tuturor sfinților să ne ajute să dobândim bucuria sfințirii timpului vieții noastre pământești, ca timp al mântuirii și al pregustării vieții veșnice din Împărăția Cerurilor.

Hristos Domnul, Împăratul veacurilor, să vă dăruiască tuturor celor care vă rugați, la trecerea dintre ani și în tot anul, sănătate și mântuire, pace și bucurie, să binecuvânteze familiile și activitățile dumneavoastră și să vă împlinească toate dorințele de bine, spre slava Preasfintei Treimi și bucuria sfinților.

Întru mulți și fericți ani, cu spor în credință și în fapte bune!

† DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Sursa: <http://www.realitatea.net/mesajul-de-anul-nou-al-patriarhului-daniel>

SERAFIM MAN

Sunt medic. La rugămintea colectivului *Revistei Principii* de a scrie un articol, m-am gândit la diverse teme care ar interesa cât mai multă lume. Am amânat momentul din lipsă de timp, dar cu toții știm că „nimic nu este întâmplător”.

Noaptea trecută, Dumnezeu l-a chemat la El pe unul dintre cei mai devotați slujitori ai săi, pe cel care l-a încreștinat pe Nicolae Steinhart la Mănăstirea Sfânta Ana de la Rohia, cel care a fost *sfânt* în viață, dragul și mult îndrăgitul nostru, Părintele Arhimandrit Serafim Man. Un *sfânt* în viață! Cine l-a cunoscut, nu l-a uitat niciodată! Căci cine ar fi putut uita un *înger* în trup? Cine ar fi putut uita chipul lui veșnic surâzător, plin de bunătate, de elan tineresc (paradoxal, nu?) de solitudine, de entuziasm, de bucuria lăuntrică ce se revărsa din preaplin, electrizându-i pe toți cei din jurul lui.

Glasul lui abia șoptit te îndemna cu dragoste să îți schimbi viața, să îți schimbi gândirea, obiceiurile, să îți abandonezi patimile, să îți speli păcatele printr-o spovedanie sinceră, totală, eliberatoare, înnoitoare, vindecătoare...

Mi-aduc aminte de cuvintele unui alt mult îndrăgit munte al ortodoxiei românești: Părintele Arhimandrit Teofil Păraianul care la un cuvânt de învățătură spunea: „există oameni care de atâta *bunătate* nu mai știu ce e aceea *răutate*!” Un astfel de OM era și părintele Serafim Man; de atâta bunătate nu mai știa de atâta răutate! Iar bunătatea lui era lucrătoare! Nu puteai pleca de la el fără a simți că ai devenit un om mai bun, mai cald sufletește, mai dornic să faci voia Bunului Dumnezeu și nu voia ta, voia lumii, nu voia vrăjmașului diavol... pentru că bunătatea lui era molipsitoare!

În fața smereniei lui incredibile, în fața modestiei lui inimaginabile, a bunătații lui debordante, a optimismului și a credinței lui neclintite, a convingerii lui că și tu poți, că și tu ești la fel de bun, de drept, de corect, de sincer, de devotat Bunului Dumnezeu, țării tale, poporului tău, familiei tale, celor dragi ție, nu puteai să rămâi mut, împietrit, neschimbat. NU! Nu puteai! Simțeai că te schimbi sub privirile lui, vibraai la cuvintele lui, te schimbai la îndemnul lui, simțeai crescând în tine dorința de a deveni ceea ce el te îndemna să fii, ceea ce spunea că ești, iar tu simțeai cum în sufletul tău te redescoperi și chiar ești tot ce el îți spunea că ești... te transformai în fața lui, sub privirea lui blajină, caldă, iubitoare și încurajatoare, nu puteai să spui decât: „Da, părinte! Așa este, părinte! Așa voi face, părinte!” și spunând, așa simțeai, așa și doreai, așa și făceai. Plecai de la el simțindu-te alt om, transformarea se făcuse; omul cel vechi, obosit, dezamăgit de sine și de lume, plin de pesimism, de păcate și de patimi, înecat în propria-i neputință, dispăruse, lăsând locul omului nou, plin de dorința de a sluji binele și nu răul, ca în trecut, de a lupta pentru o viață duhovnicească, adevărată, pentru că acea „credință de Duminică” nu era de ajuns, nu era decât o treaptă mult inferioară pe scara virtuților! Simțeai liniștea și pacea pe care Părintele Serafim ți le insuflase! Doreai ca acea stare de bine să nu te părăsească nicicând! Aveai altă stare de spirit, alt crez, altă motivație existențială. Te simțeai deasupra lucrurilor și toate, toate celelalte probleme ale vieții dispăruseră. Vedeai lumea cu *ochii lui*, trăiai evenimentele după criteriile lui, doreai să îi ajuți pe toți cei din jurul tău, să înțeleagă, să dorească, să tindă spre acea bucurie atotcuprinzătoare, atotstăpânitoare. Ai fi dăruit tuturor din

preaplinul primit de la părintele! Îmbrățișai lumea cu privirea, cu gândul, cu tot sufletul, dorind să vezi pretutindeni doar oameni fericiți, generoși cu ceilalți, sănătoși, puternici în credință și luptători pentru mântuire.

Când mergeai la Mănăstirea Rohia urcai șoptind printre culmi, și așa și era! Porneai de jos, din lume, simțindu-ți greutatea corpului abia urcând sub povara greutăților lumești și a păcatelor. Când coborai, pluteai, erai ușor ca un fulg de nea, plin de elan tineresc, dornic să împărtășești și altora din experiența acumulată, dornic ca la rândul tău să-i ajuți pe cei care au avut șansa acestui urcuș duhovnicesc la Părintele Serafim...

După Sfânta Liturghie mă uitam cum rând pe rând oameni de toate categoriile își îndreptau pașii unul câte unul către cămăruța Părintelui Serafim... stăteau acolo în anticameră, tăcuți, cuminți, fiecare cu problemele lor, așteptând în liniște momentul când se deschidea; cineva ieșea fericit și cu ochii plini de speranță și bucurie, iar ei intrau să-și destăinuie greutățile și păcatele... până atunci stăteau cu capul în jos, cu privirea ațintită spre podea, plini de durere, dar și de încredere că părintele îi va ajuta așa cum făcuse de atâtea ori. Stau că le va lua povara de pe umeri, că-i va mângâia, că le va ostoi durerile, îi va spovedi, le va face rugăciuni și dezlegări... Plecau de la el liniștiți, eliberați, bucuroși că părintele i-a notat în caietul lui de rugăciune, iar minunea se va repeta ca și altădată...

Așa l-am cunoscut și eu pe Părintele Serafim, cu foarte mulți ani în urmă. Problemele grave mă făcuseră să caut și eu pe harta României Mănăstirea Sfânta Ana de la Rohia. Aflasem de această Mănăstire deosebită, de legenda construirii ei, de micuța Anuța și de dorința Maicii Domnului ca această Mănăstire să fie construită într-un anume

loc și într-un anume fel, pe marginea prăpastiei și nu în poiana învecinată. Ce țară minunată avem! Ce oameni minunați trăiesc în ea! De unii știm, de alții aflăm cu greu, important este să-i căutăm. Iar la Mănăstirea Rohia întâlnești numai oameni deosebiți care sfințesc locul. Așa a fost Părintele Serafim Man, așa este minunatul episcop Iustinian Chira, ale cărui cuvinte odată auzite nu le mai uiți niciodată, așa cum nu poți uita nici prezența plină de demnitate a Episcopului Vicar, Iustin Sigheteanul, iar după ce cunoști obștea Mănăstirii, te simți la Rohia ca într-un colț de rai.

Pentru cei care nu cunosc legenda mănăstirii, o relatez pe scurt. Cel mai tânăr și cel mai iubit copil al preotului din satul Rohia, micuța Anuța, a murit la frageda vârstă de zece ani; noapte de noapte ea apărea în visul tatălui ei rugându-l mereu același lucru: „Să faci casă Maicii Domnului! Să faci casă Maicii Domnului!” Părintele nu spunea nimănui despre visul lui, dar toamna, la sărbătoarea recoltei, o bătrână înțeleaptă din părțile locului l-a interpretat în auzul tuturor: „Părinte, de ce nu ascuți de rugămintea fiicei tale?” Oamenii s-au mirat foarte, cerându-i părintelui un răspuns, iar el, uimit că mai știa cineva de visul lui, le-a povestit totul oamenilor. Așa s-a hotărât construcția mănăstirii Sfintei Ana de la Rohia în locul pe care Anuța i l-a indicat în vis. Cu toate că nu se putea ajunge în acel loc decât călare sau pe jos, oamenii s-au străduit să respecte dorința Maicii Domnului. Au sfințit locul indicat, dar au înfipt crucea în mijlocul poienitei. Deoarece de fiecare dată au găsit crucea pe marginea prăpastiei, au hotărât să pună un bărbat să o păzească. Uimirea mare a fost când, venind dimineața, l-au găsit pe acesta paralizat în locul unde fusese crucea iar de pe marginea prăpastiei, crucea îi

privea ca de obicei, pe zăpada proaspăt căzută, nici urmă de picior de om, iar în locul unde fusese crucea, pământul era negru, neacoperit de zăpadă. Așa au înțeles oamenii că acolo dorește Maica Domnului să fie zidită Mănăstirea ei, cu hramul Adormirii Maicii Domnului.

Multe minuni se petrec aici și nu degeaba. Nicolae Steinhart, odată ajuns aici, n-a mai părăsit-o niciodată, scriind capodopera vieții lui, „Jurnalul Fericirii”, și trecând sub mână Părintelui Serafim care l-a botezat la Ortodoxie. O minune s-a întâmplat și cu băiețelul meu, de numai nouă ani, căruia din joacă, cineva trăgându-l de tricou, i-a rupt o aluniță mare cât o unghie. Am fost îngrozită știind că *melanismul malign*[1] duce la deces cu cel mult șase luni; colegii mei, oncologi și chirurghi m-au sfătuit să-l operăm și să îndepărteze o zonă mai mare de tegumente, făcându-i plastic cu o bucată de tegument recoltat de la mine. Înainte de a lua o decizie finală, am plecat la Părintele Serafim, la Mănăstirea Rohia. După ce ne-a ascultat, Părintele ne-a făcut câteva rugăciuni, Taina Sfântului Maslu, Dezlegările Sfântului Vasile cel Mare, apoi mi-a dat într-o sticlută ulei sfințit de la candela Maicii Domnului și de la trei sute de masluri spunându-mi să nu-l operez, doar să-l ung în semnul Sfintei Cruci cu uleiul acela, de trei ori pe zi, că Maica Domnului nu-l va lăsa să pătească nimic. M-a rugat să venim după o lună și văzându-mi privirea disperată mi-a spus: „Să veniți doar ca să îmi spune-ți că totul a trecut ca un vis urât!”

Și așa a și fost! Deși colegii mei au insistat să-mi operez copilul și să facem plastic de piele și citostatice, eu am avut încredere în cuvintele părintelui Serafim, și credința că Maica Domnului i-a spus ceea ce a trebuit să facem. Minunea s-a întâmplat așa cum se întâmplase

întotdeauna cu atâția oameni, al căror destin a fost ajutat prin Părintele Serafim de Maica Domnului care îl sfătuia ce să facă, cum să îi ajute pe toți cei care îi cereau ajutorul.

Am cunoscut ulterior mulți oameni cu probleme grave de sănătate și de altă natură, dar n-am fost mirată că au fost salvați, pentru că știam din propria mea experiență: „ce la oameni nu este cu puțință, la Dumnezeu toate sunt cu puțință”.

Ca și mulți alții, n-am să pot nicicând uita dragostea și bunătatea celui care a fost, este și va rămâne pentru totdeauna în inima și rugăciunea noastră, dragul, și iubitul nostru Părintele Serafim Man.

Sunt convinsă că bunătatea și dragostea lui o vom simți în continuare și toți cei care îi vor cere ajutorul în rugăciunile lor, vor simți prezența lui, căci minunile vor continua, iar ocrotirea lui asupra mănăstirii Sfânta Ana din Rohia precum și asupra noastră a tuturor, va fi dătătoare de bucurie, de liniște și de pace sufletească.

Să-i iubim, să-i prețuim și să-i respectăm pe toți acești minunați oameni care o viață întreagă s-au rugat pentru binele și mântuirea neamului românesc. Să ne rugăm și noi pentru ei, așa cum sunt sigură că de acolo de sus, ei se vor ruga în continuare pentru noi!

Medic Prof. Univ. Dr. Gabriela Muțiu, Facultatea de Medicină și Farmacie, Universitatea din Oradea

Note:

[1]Melanomul este tumora care se dezvoltă din celulele pigmentare ale epidermului (melanocite) ce suferă o degenerare malignă din cauza prezentei unor defecte la nivelul ADN-ului melanocitelor și au tendința de a metastaza.

FILE DE EVANGHELIE

Anul Nou. Tăierea-împrejur a Domnului. Sfântul Vasile cel Mare

[Col. 2,8-12; Lc. 2,20-21,40-52]

Întrucât Anul Nou este începutul zilelor anului, se cuvine ca în această zi să adunăm în suflet cugetări, simțiri și stări sufletești care ar putea să îndrepteze, în chip vrednic de numele de creștin, toate lucrările săvârșite de el în răstimpul acestui an.

Să ne gândim puțin și vom afla ce înseamnă Anul Nou în viața duhovnicească. În viața duhovnicească, An Nou este atunci când oarecine dintre cei ce trăiesc în nepăsare începe să aibă râvnă pentru a se mântui și a plăcea lui Dumnezeu, căci atunci când el se hotărăște la aceasta, pe dinlăuntru și pe dinafară lui toate se reclădesc pe temeiuri noi - cele vechi trec și se fac toate noi. Dacă ai această stare, înnoiește-o; iar dacă n-o ai, dobândește-o - și va fi la tine Anul Nou.

Se mai apropie și cinstita prăznuire a Tăierii-împrejur a Domnului și a pomenirii Sfântului Vasile cel Mare. Miezul prefacerii amintite stă în aceea că omul începe din această clipă să trăiască numai pentru Dumnezeu spre mântuirea sa, în vreme ce mai înainte trăia doar pentru sine, gătindu-și pierzarea. Acum, el leapădă deprinderile vechi, toate plăcerile sale și toate lucrurile în care afla desfătare; taie patimile și aplecarea spre poftă și își însușește faptele asprei lepădări de sine, iar această preschimbare este întocmai ceea ce trebuie să fie, potrivit Apostolului, tăierea-împrejur a inimii - de care pomeneste și la care ne îndatorează prăznuirea Tăierii-împrejur a Domnului și a cărei pildă ne-o înfățișează prin sine însuși Sfântul Vasile cel Mare.

Astfel, toate lucrurile care se îmbulzesc în conștiința noastră de Anul Nou se înmănușează într-unul singur:

înnoirea noastră lăuntrică prin tăierea-împrejur a inimii. Dacă prin bunăvoința Domnului, cineva se va pregăti de Anul Nou într-acest chip, adică dacă nu va cugeta doar acestea, ci le va și împlini cu lucrul, acela va prăznuia Anul Nou în cel mai desăvârșit chip creștinesc și se va pregăti să petreacă creștinește întregul an. De următorul An Nou, el va trebui doar să reînnoiască și să reîmprospăteze ceea ce a primit acum.

Vindecarea celor 10 leproși

[Col. 3, 4-11; Lc. 17, 12-19]

Au fost tămăduiți zece leproși, dar numai unul singur s-a întors să-î mulțumească Domnului. Oare nu acesta este, îndeobște, procentul celor recunoscători dintre oamenii care au primit binefaceri de la Domnul? Cine n-a căpătat de la Domnul lucruri bune sau, mai bine zis, ce n-a făcut El bun în noi și în jurul nostru? Dar toți sunt, oare, recunoscători lui Dumnezeu și toți îi dau mulțumită pentru toate?

Unii își îngăduie chiar să întrebe: „Pentru ce ne-a dat Dumnezeu viață? Ar fi fost mai bine să nu fim”. Dumnezeu ți-a dat viață ca să ai parte de fericirea veșnică; te-a adus la ființă fără să urmărească vreun câștig, tot fără să urmărească vreun câștig te-a înzestrat și cu toate mijloacele de a ajunge la fericirea veșnică; totul ține de tine: nu trebuie decât să te ostenești puțin pentru asta. Tu spui: „Dar n-am parte decât de amărăciuni, de necazuri, de suferințe, de nevoi”. Păi cum, și astea sunt mijloace de a dobândi veșnica fericire, răbdă. Toată viața ta nu e nici cât o clipă față de veșnicie. Chiar dacă ar trebui să pătimești viața întreagă, fără curmare, asta tot nu înseamnă nimic înaintea veșniciei, dar tu ai și clipe de mângâiere. Nu te uita la cele de acum, ci la cele care ți se găsesc în viitor; îngrijeste-te să te faci vrednic de acest viitor și atunci nu vei mai băga în

seamă amărăciunile: toate vor fi înghițite de nădejdea neîndoielnică a desfătărilor veșnice, și recunoștința nu va înceta să se vădească pe buzele tale.

Pilda talanților

[II COR. 6,1-10; MF. 25,14-30]

Pilda talanților ne face să cugetăm că viața este vreme de negoț. Asta înseamnă că trebuie să ne grăbim a folosi această vreme, așa cum în neguțătorie fiecare se grăbește să scoată câștig. De aduce careva numai opinci sau coajă de tei pentru opinci, nici acela nu stă cu mâinile în sân, ci își pune întreaga istețime la bătaie pentru a atrage cumpărătorii, ca să își vândă marfa și apoi să cumpere cele ce-I sunt de trebuință.

Dintre cei care au primit viață de la Domnul nu e nici unul care să poată spune: „Eu n-am primit nici măcar un talant”; oricine are ceva talanți, nu numai unul: înseamnă că fiecare are cu ce face negoț și dobândi câștig. Nu te uita în stânga și în dreapta și nu ține socoteala celorlalți, ci ia frumusețea seama la tine însuși și vezi cât mai în amănunt ce capital ai și ce poți dobândi cu el, iar apoi lucrează fără lenevire potrivit planului pe care ți l-ai făcut. La judecată nu vei fi întrebat de ce n-ai câștigat zece talanți, când ai avut doar unul singur și nici măcar de ce cu talantul tău ai dobândit un singur talant, ci vor spune: ce ai dobândit un talant, o jumătate de talant sau o zecime? Și răsplata va fi nu pentru ce ai primit, ci pentru ce ai agonisit. Cu nimic nu te vei putea apăra, nici cu rangul, nici cu sărăcia, nici cu lipsa de școală. Dacă acestea nu ți s-au dat, nu te vor întreba de ele. Dar ai avut mâini și picioare vor întreba: „Ce-ai câștigat cu ele? Ai avut limbă, ce-ai câștigat cu ea?”. Așa se îndreaptă la judecata lui Dumnezeu nepotririile de stare lumească.

Duminica Vameșului și Fariseului

[II TIM. 3,10-15; LC. 18, 10-14]

Ieri, Evanghelia ne-a învățat stăruința la rugăciune; acum, ea ne învață smerenia sau simțământul că nu avem dreptul de a fi ascultați. Nu-ți însuși dreptul de a fi ascultat, ci să porcezi la rugăciune ca unul ce ești cu totul nevrednic de luare-aminte și cutezi a deschide gura și a înălța rugă către Dumnezeu numai și numai datorită nemărginitului pogorământ al Domnului față de noi. Nici prin gând să nu-ți treacă: „am făcut cutare și cutare faptă bună; așadar, dă-mi cutare și cutare lucru”. Tot ce ai făcut să socoti ca ținând de datoria ta; erai dator să faci toate aceste fapte. Dacă nu le-ai fi făcut, ai fi fost vrednic de osândă, iar pentru ceea ce ai făcut nu ai de ce să fii răsplătit - nu ai făcut nimic deosebit. Fariseul și-a înșirat drepturile de a fi ascultat și a ieșit din temple fără să se fi ales cu nimic. Rău nu a fost faptul că a făcut ceea ce spunea că a făcut - fiindcă așa se și cuvenea să facă -, ci faptul că a făcut caz de asta, în vreme ce nici n-ar fi trebuit să-i treacă prin cap așa ceva. Izbăvește-ne, Doamne, de păcatul acesta fariseic! Rareori vorbește cineva ca fariseul, însă puțini sunt cei care nu simt astfel cu inima: fiindcă de ce se roagă oamenii rău? Pentru că și fără rugăciune se simt drepti înaintea lui Dumnezeu.

*Sfântul Teofan Zăvorătu
(Tâlcuiri din Sfânta Scriptură)*

SĂRBĂTORI. SINAXAR.

Sărbători

*Tăierea împrejur cea după Trup a
Domnului Dumnezeuului și Mântuitorului
nostru Iisus Hristos*

(1 ianuarie)

Domnul a primit aceasta, ca să înlăture rânduiala Legii Vechi și să pună în loc tăierea împrejur cea după Duh cea nefăcută de mână. Deci, sărbătorim această zi ca pe un praznic împărătesc. Domnul a fost tăiat împrejur; și I s-a dat numele Iisus, nume adus din cer de îngerul Gavriil.

*Sf. Ier. Vasile cel Mare, arhiepiscopul
Cezareei Capadociei*

(1 ianuarie)

Sfântul Vasile a întrecut în știință pe cei din timpul său și pe cei din vechime a fost sfințit arhieru al Arhiepiscopiei din Cezareea Capadociei. A trecut către Domnul în anul 379, când nu împlinise încă 50 de ani.

Botezul Domnului

(6 ianuarie)

Pe această dată, creștinii ortodocși prăznuiesc Botezul Domnului sau Boboteaza. Această sărbătoare reprezintă botezul în apa Iordanului a Mântuitorului Iisus Hristos de către Sfântul Ioan Botezătorul.

*Soborul Sf.Prooroc Ioan Botezătorul și
Înaintemergătorul Domnului*

(7 ianuarie)

Cel mai mare dintre profeți, glasul care strigă în pustie „gătiți calea Domnului”. Trimis de Dumnezeu în deșert să anunțe vestea cea bună și să pregătească calea lui Iisus, Ioan își împlinește misiunea botezând pe Iisus în apele Iordanului.

*Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare,
Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur
(30 ianuarie)*

Sfintilor Trei Ierarhi, prin hotărârea luată la Atena, la primul Congres al Profesorilor de Teologie din anul 1936, Sfinții Trei Ierarhi au devenit patronii spirituali ai instituțiilor de învățământ teologic ortodox din întreaga lume.

Întâmpinarea Domnului

(2 februarie)

După 40 de zile de la nașterea sa, Iisus a fost dus la Templul Ierusalimului. Astfel, mama venea cu fiul la Templu și aducea jertfă Domnului un miel sau un porumbel pentru sacrificiul purificării.

Bibliografie:

1. Minei pe luna Ianuarie, Ed. Institutul Biblic si de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române București 2010, pag 22/23..
2. Minei pe luna Februarie , Ed.Renașterea Alba Iulia 2002, pag 27.

Sinaxar

Sfântul cuvios Antonie cel Mare

(17 ianuarie)

A fost de neam egiptean și a învățat credința creștină de la părinții și de la bunicii săi. Petrecându-și viața în pustie s-a făcut pildă pentru cei din jur. Multe ar mai trebui să spunem despre faptele vieții lui și despre învățăturile lăsate de el. Vom spune însă numai că aflându-se în trup muritor, se depărta de cele trupești, vedea sufletele care la moarte ieșeau din trupuri și pe demonii care le îndrumau, ceea ce este o însușire numai a ființelor fără de trup și duhovnicești.

*Sfinți părinți Atanasie și Chiril,
patriarhi ai Alexandriei*

(18 ianuarie)

Sf. Atanasie: a fost un om foarte înțelept; el a fost cel care l-a rușinat pe

Arie la sinodul I ecumenic, a ajuns patriarh al Alexandriei după care timp de 42 ani a fost progonit.

Sf . Chiril: a participat la sinodul al III-lea ecumenic din Efes, l-a înfruntat pe rău-credinciosul Nestorie, care a bârfit multe hule împotriva Sfintei Stăpânei noastre Născătoare de Dumnezeu.

Botiș Ovidiu - Vlad

Bibliografie:

1. Minei pe luna Ianuarie, Ed. Institutul Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române București 2010.

EVENIMENTE

Conferința *Managementul publicațiilor științifice*

Marți, 22 ianuarie 2013, de la ora 15, la Biblioteca Universității din Oradea a avut loc conferința "Managementul publicațiilor științifice" la care au fost invitați reprezentanții Bibliotecii universitare, membrii Consiliului Științific al Editurii UO și redactorii publicațiilor științifice din cadrul Universității din Oradea. Evenimentul a fost structurat în două secțiuni, conferința și atelierul de lucru, ce au avut ca scop procesul de evaluare a publicațiilor științifice (atât revistele, cât și domeniile care fac parte din Editura Universității din Oradea).

Bazele diplomației în cadrul simulării ONU

Departamentul de Relații Internaționale și Studii Europene din cadrul Facultății de Istorie, Relații Internaționale, Științe Politice și Științele Comunicării a organizat luni, 14 ianuarie 2013, începând cu ora 9 la Biblioteca Universității a patra ediție a simulării procedurilor Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite.

Lansarea oficială a proiectului HURO BrainPain

În data de 11 februarie 2013 la ora 12 a avut loc lansarea oficială a proiectului «Dezvoltarea comună a infrastructurii de cercetare pentru optimizarea activităților transfrontaliere de investigare a bolilor neurodegenerative și a durerii». Manifestarea a avut loc la Villa Kenézy din campusul Facultății de Medicină de la Universitatea din Debrecen, în prezența reprezentanților presei scrise și audio-vizuale locale.

Curs de Educație pentru sănătate - organizat de DPPPD

În perioada 23-24 martie 2013 (seria I) și 20-21 aprilie 2013 (seria a II-a), DPPPD va organiza la Complexul Studențesc Gaudeamus din Stâna de Vale cursul cu tema *Educația pentru sănătate. Instruire în acordarea primului ajutor*. Cursul se adresează studenților și cadrelor didactice care frecventează modulele de formare inițială și continuă ale DPPPD Oradea și care doresc să își dezvolte abilitățile de acordare a primului ajutor. Formatorii sunt medici cu o bogată experiență în domeniu din cadrul UPU-SMURD Bihor.

Programul internațional de cursuri intensive Erasmus - MOBWEB 2013

Studenți și cadre didactice de la Universitatea din Oradea, România, Universitatea din Valencia, Spania și Universitatea din Lahti, Finlanda, din domeniul Calculatoare și Tehnologia Informației, participanți în programul internațional de cursuri intensive Erasmus – MOBWEB 2013 s-au întâlnit în perioada 28 ianuarie 2013 - 8 februarie 2013 la Universitatea din Oradea într-un proiect comun de tipul LLP – IP (Long Life Learning – Intensive Programme)

intitulat MOBWEB (MOBile and WEB Development Technologies).

Concert caritabil pentru tinerii talenți

Suntem bucuroși să anunțăm iubitorii de muzică bună că marți, 18 decembrie 2012 la ora 17, în Sala Filarmonicii de Stat Oradea, cluburile Kiwanis Art și Kiwanis Varadinum în colaborare cu Facultatea de Arte, Departamentul Muzică, Universitatea din Oradea organizează cu sprijinul companiei Plexus Services Romania concertul de caritate *ÎMPREUNĂ SĂRBĂTORIM EXCELENȚA* în vederea strângerii de fonduri pentru a sprijini tinerii talenți din municipiul Oradea.

10.01.2013

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a săvârșit slujba de Înzmormântare a IPS Epifanie, Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei, care a trecut la cele veșnice în după-amiaza zilei de 7 Ianuarie 2013, în Catedrala Arhiepiscopala „Înălțarea Domnului” și „Sfinții Trei Ierarhi” din Buzău. În cuvântul de învățătură, Preafericirea sa a evocat personalitatea și activitatea Îps Epifanie Norocel, din cei 80 de ani de viață, timp de 65 de ani a slujit Biserica, mai întâi ca monah, și apoi ca profesor, stareț, episcop-vicar, episcop și arhiepiscop. Traversând vremuri de încercare și multe opreliști, în timpul comunismului acest harnic ierarh a reușit, cu răbdare constantă și înțelepciune practică, să păstreze și să promoveze credința creștină ortodoxă și cultura românească din această străveche eparhie de la *Curbura Carpaților* pe mai multe planuri ale vieții bisericești.” În încheierea cuvântului de învățătură Preafericitul Părinte Daniel a ținut să precizeze „Părintele Arhiepiscop EPIFANIE rămâne în memoria noastră

ca fiind un ierarh misionar, un păstor harnic și un dinamic slujitor liturgic, prin fidelitatea sa față de credința vie, tradiția liturgică și canonică a Bisericii Ortodoxe, fiind, în același timp, un bun iconom și un om darnic.”

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească pe IPS Epifanie Norocel!

În perioada **18- 25 Ianuarie** are loc în cadrul Patriarhiei Române seri de rugăciune pentru unitatea credinței. Tema Săptămânii de Rugăciune pentru unitatea credinței este „*Cu ce mă voi înfățișa înaintea Domnului?*” fiind inspirat din Cartea Proorocului Miheia capitoul 6 versetele 6-8. La acest program vor participa membrii mai multor culte din România.

Săptămâna de rugăciune a fost deschisă prin slujba Vecerniei săvârșite în Catedrala Patriarhală de către Preasfințitul Părinte Episcop-Vicar Patriarhal Ciprian Câmpineanul, înconjurat de către un sobor de preoti și diaconi în prezența Preafericitului Părinte Patriarh Daniel. Preafericirea sa a ținut un cuvânt de învățătură în care i-a îndemnat pe cei prezenți în catedrală preoți, credincioși dimpreună cu reprezentanții celorlalte culte la întrajutorarea persoanelor sărace, a bolnavilor și a celor aflați în nevoi „Toate Bisericile sunt chemate ca pe lângă frumusețea spirituală a sfințelor slujbe și a predicilor misionare să predice și să slujească nu numai prin cuvânt, ci și prin faptă. Această împreună călătorie pe calea sau pe drumul faptelor iubirii creștine, ale carității sau filantropiei dau o credibilitate și mai mare lucrării și mărturiei noastre în lume”

Meditația serii a fost susținută de către Arhiepiscopul Bisericii Armene Datev Hagopian. În cuvântul său de învățătură, Preasfințitul Datev a subliniat faptul că întrajutorarea socială ar fi incompletă

fără înțelegerea celui sărac și a celui străin drept chipuri a lui Dumnezeu. „Exemplul lui Hristos în viața noastră trebuie să rămână viu. El nu este numai Adevărul, Calea și Viața, El este și nevoiașul, orfanul, văduva, străinul, care odată ajutați după Cuvântul Domnului, El însuși Domnul este ajutat, iar fapta este întru zidire și mântuire.”

Mihai Cionca

Sursa:<http://patriarhia.ro/>

DRAGOBETELE

Dragobetele este sărbătorit în Calendarul Popular în ziua de 24 februarie. Cum vremurile s-au schimbat, tinerii au dat uitării pe Dragobete zis și Dragomir, Ioan Dragobete, Cap de Primăvară - tânărul zeu al dragostei din panteonul mitologiei românești. Menționăm că pe vremuri, această sărbătoare nu era prezentă în toate regiunile țării. Potrivit atestărilor, ea era cunoscută în sud, mai cu seamă în Oltenia.

Dragobete - Cap de primăvara este una dintre sărbătorile ce prevestește începutul primăverii. Românii numeau sărbătoarea Dragobetelui și „Logodna păsărilor”, deoarece în această zi păsările se împerecheau și își făceau cuib. În lumea satelor, aceasta presupusă logodnă a păsărilor a fost adoptată simbolic de către oameni. Se credea că păsările neîmperecheate în această zi rămăneau stinghere până la Dragobetele din anul viitor, ceea ce era valabil și în lumea oamenilor, ne spune profesorul Ion Ghinoiu.

Cum se sărbătorea Dragobetele

În dimineața zilei de 24 februarie, tinerii ieșeau din sat la pădure, făceau o

horă, se sărutau și se strâneau în brate. Fetele adunau flori de primăvară, pe care le foloseau pentru descântecele de dragoste. Viorelele și tămâioarele erau păstrate până la Sânziene, pe 24 iunie, când erau aruncate pe o apă curgătoare. Există credința că cele care nu făceau acest lucru, rămăneau nelogodite. Pretutindeni se auzea zicala: „Dragobetele sărută fetele!”.

Nu cred că este întâmplător faptul că tinerii ieșeau la pădure în această zi, dacă ținem seama că Dragobetele locuia prin păduri, pentru a pedepsi persoanele care au lucrat în ziua prăznuirii sale. De aici a luat naștere și expresia „Nu te-o prinde Dragobetele prin pădure”.

În apropierea prânzului, fetele începeau să coboare în fugă spre sat. Această fugă era numită „zburătorit”. Flăcăii urmăreau fetele dragi și acestea se lăsau prinse dacă tinerii erau după placul inimii lor. Avea loc o îmbrățișare, ce era urmată de un sărut care semnifica logodna pentru cel puțin un an de zile. Mulți părinți abia acum aflau simpatiile tinerilor. Se întâmpla ca unii să fie mulțumiți, iar în cazul în care nu erau de acord cu alegerea făcută, logodna virtuală era respectată.

Din zăpada netopită până la Dragobete, fetele și nevestele tinere își făceau rezerve de apă cu care se spălau în anumite zile ale anului, pentru păstrarea frumuseții.

Dragobetele trebuia ținut cu orice preț. Dacă nu se făcea cumva Dragobetele, se credea că tinerii nu se vor îndrăgosti în anul care urma. În plus, un semn rău era dacă o fată sau un baiat nu întâlnea la Dragobete măcar un reprezentant al sexului opus, opinia generală fiind că tot anul respectivii nu vor mai fi iubiți, iar dacă o fată ieșea împreună cu un băiat și nu se sărutau, se

credea despre ei că nu se vor mai iubi în acel an.

Etimologia cuvântului Dragobete

Unii filologi susțin că numele *Dragobete* provine de la două cuvinte vechi slave *dragu* și *biti*, care s-ar traduce prin expresia *a fi drag*. Alți filologi susțin că vine din cuvintele dacice *trago* - țap (mai târziu devenit *drago*) și *bete* - picioare. Țapul simbolizând la romani fecunditatea!

Există și ipoteza că *Dragobetele* se traduce prin *chipul frumos din Casa lui Dumnezeu, tânărul frumos, ales*, de la cuvintele dacice *drag*, ce semnifică *chip frumos, chip de lumina și betel - casa lui Dumnezeu*.

Etnograful Marcel Lutic susține că „Majoritatea denumirilor pentru această sărbătoare sunt calchieri după numele din slava veche a sărbătorii creștine a „Aflării Capului Sfântului Ioan Botezătorul”, sărbătoare numită în spațiul slav „Glavo-Obretenia”. Românii au adaptat această denumire din slavă, așa apărând în veacurile evului de mijloc denumirile *Vobritenia, Rogobete, Bragobete, Bragovete* (unele dintre ele, foarte apropiate de mult mai cunoscutul *Dragobete*), până când, probabil și sub influența principalelor caracteristici ale sărbătorii, s-a impus pe arii destul de extinse, mai ales în sudul și sud-vestul României, denumirea *Dragobete*.

Floarea dragostei

În lumea satului, plantele erau de mare ajutor pentru a afla dacă tinerii se căsătoresc. Una din aceste plante era numită *Floarea dragostei*, o plantă cu frunze în forma de lance și flori roz-purpurii, care creștea în locuri înalte. Se plantau în grădină două fire de *Floarea dragostei* pentru tinerii îndrăgostiți și

dacă cele două plante se apropiiau, era semn că ei se vor căsători.

Dacă în unele legende, *Dragobete* apare ca fiu al Babei Dochia, în altele ca fiind Năvalnicul sau cumnatul lui Lazarica cel mort din dor de plăcinte, un lucru e sigur: este tânăr și este protectorul dragostei și al îndrăgostiților.

Sursa: <http://www.crestinortodox.ro/datini-obiceiuri-superstitii/dragobetele>

VERSURI

Noapte senină de iarnă

Afară e ger și noaptea așteaptă
Iar luna-mi bate la fereastră,
Pe cer sclipiri de stele reci
Revarsă raze pe poteci.

Copaci, cu crengi de țurțuri pline
Troznesc de geruri pe coline,
Și dealul strălucește-n noapte
Cu petici albe înghețate.

Și râul curge unduios
Lăsându-și șipotu-i duios,
S-alunece în miez de noapte
Prin malurile-i înghețate.

Iar satul, cu miros de fum
E liniștit și doarme-acum,
Lăsând ca-n vis, să i se cearnă
O noapte senină de iarnă.

Liana Bronț

Porți ale imaginației

Porți ale imaginației
În ochii de copil,
Creând în colț de suflet
Un sentiment divin.

Porți ale imaginației
Cu basme și povești,
Cu feți frumoși și îngeri
Cu vise și povești.

Porți ale imaginației
Cu gingaș chiuit,
Cu jocuri minunate
Și zâmbet nesfârșit.

Porți ale imaginației
Cu simplul găngurit,
Cu pasuri mici, cu plânsuri,
Cu visul împlinit.

Porți ale imaginației
Cu multe jucării,
Izvorul gingășiei
Și vise de copii.

Maria Bront

GEORGE BACOVIA (1881 - 1957)

George Andone Vasiliu (numele de naștere al poetului) este cel mai de seamă poet simbolist și se numără cu siguranță printre cei mai mari poeți români ai tuturor timpurilor. Născut într-o casă de comercianți din Bacău la doar vârsta de 6 ani începe să învețe limba germană dând dovadă de o inteligență ieșită din comun.

Poezia sa, la început fiind catalogată drept simbolistă, își depășește epoca, după cum au remarcat criticii ulterior, poetul aparținând poeziei române moderne. Se pare că pseudonimul ales de el, *Bacovia*, provine din limba latină *Bachus via*, care înseamnă *Calea lui Bachus*, dar are legătură și cu denumirea orașului său natal, Bacău. În primul volum de poezie *Plumb* apărut în anul 1916, imediat după ce carnagiul primului

război mondial luase amploare, influența poeziei simboliste devine foarte vizibilă.

Universul poetic bacovian are la bază câteva motive specifice lircii simboliste. Este vorba în primul rând de **motivul singurătății**, preluat din romantism. Numai că la Bacovia, solitudinea devine un sentiment sumbru, apăsător, asociat cu **izolarea** sau cu spații exterioare: parcul, străzile sau orașul de provincie. În mulțime, eul poetic bacovian se simte înstrăinat, inadapdat, fără puțință de a produce comunicare cu ceilalți, fără capacități sociale de comunicare, rătăcind fără sens cu gesturi absurde. Sentimentul inadaptrii produce înstrăinarea și dorința de evadare. Motivul solitudinii apăsătoare este elementul de recurență în volumul de debut *Plumb* din 1916.

Lumea orașului, a târgului de provincie, se constituie într-un motiv larg găsit în opera bacoviană. Abatorul, piețele pustii sau parcurile sărăcicioase reprezintă elemente care provoacă aproape o spaimă și, în același timp, constituie fundalul atât de important și specific operei bacoviene: copii și fecioare tuberculoase, o palidă muncitoare sau poetul rătăcind fără sens și făcând gesturi absurde de om beat.

Cadrul natural este trist și dezolant în opera sa. Ploaia și ninsoarea au o mare rezonanță fără de care nu se poate zugrăvi corect fundalul operei, ele aducând de cele mai multe ori monotonie, nevroză, chin și frig lăuntric. Lesne de înțeles de ce anotimpul toamna e folosit adesea în lirica bacoviană, tocmai din pricina ploilor interminabile care pustiesc și amorfesc simțurile ca în poezia *Nervi de Toamnă*. Iarna de asemenea are un mare impact asupra poetului, ea fiind infernală, domină întreaga lume aducând cu sine pierderea oricărei speranțe, înăbușind în tăcere sufletul ca în poezia *Din Vremuri*. Primăvara nu reprezintă pentru eul bacovian o scăpare, un anotimp în care totul renaște, ea este de asemenea un motiv de depresie, aducând cu sine nevroză, ca în poeziile *Nervi de Primăvară* sau *Note de Primăvară*. Căldura infernală a verii creează o atmosferă în care cadavrele sunt în descompunere, ca în poezia *Cuptor*. În mijlocul acestui peisaj, poetul rătăcește singur, întrăinat de ceilalți, fără puțința de comunicare cu lumea din jur, motivul singurătății asociindu-se cu izolarea, înstrăinarea și imposibilitatea comunicării.

Iubirea apare în poezia bacoviană într-un mod total diferit de lirica romantică. Femeia constituie un refugiu, casa ei reprezentând un loc de adăpost, compasiune și ocrotire, un loc unde asprile bolii și ale mizeriei umane sunt alinate cu forme de atenție elementară, precum un ceai sau un foc bine întreținut ca în poezia *Decembre*.

Moartea apare la Bacovia ca o senzație de anihilare a întregii existențe, de distrugere a materiei cât și a ființei. Rareori ea provoacă panică. De obicei, este așteptată și dorită ca un remediu al bolii existențiale de care suferă poetul.

Volumele *Cu voi* (1930) și *Comedii în fond* (1936) continuă să zugrăvească viziunea de infern, lumea absurdă și halucinantă, prezente și în volumele anterioare *Plumb* și *Scânței Galbene*.

Ultimul său volum, *Stanțe burgheze* (1946), arată o oarecare depărtare față de volumele anterioare, volumul acesta cultivând stereotipia actelor umane, dar și o oarecare ironie discretă.

Symbolismul specific bacovian se bazează pe un lexic restrâns, în care cuvintele cheie transformate în motive literare devin elemente definitorii ale universului său poetic. Repetiția este o tehnică predilectă, prin care se accentuează unele cuvinte, deci unele stări de spirit.

Din lumea bacoviană nu se poate fugi, este o lume închisă, fără iluzia unei salvări, sensul existenței fiind vidul, nimicul.

Claudiu Tamaș
Facultatea de Istorie, Relații
Internaționale, Științe Politice și Științele
Comunicării, Oradea

Bibliografie:

1. Gheorghe Grigurcu, Bacovia, *un antisentimental*, Editura Cartea Românească, București, 1974.
2. Nicolae Manolescu, *Despre poezie*, Editura Cartea Românească, București, 1987.
3. E. Lovinescu, *Istoria literaturii române contemporane*, vol. 2, Editura Minerva, București, 1981.

SUB SEMNUL IMAGINAȚIEI MISTIFICATOARE

Apărută pe fundalul unei vieți culturale extrem de bogate în experiențe estetice inedite, adesea radicale, proza lui Gib I. Mihăescu a suscitat numeroase controverse critice, mai mult sau mai puțin întemeiate, rămânând uitată, pentru

multă vreme, într-un compartiment neglijabil al istoriei literare.

Deși inegale ca valoare, narațiunile publicate antum și postum revelează o constantă disponibilitate a creatorului spre caractere frământate de obsesii inalienabile (gelozie, teamă, dorință, speranță, moarte etc), interesul său îndreptându-se, mai cu seamă, spre analiza consecințelor, de cele mai multe ori dramatice, ale acestor obsesii pe plan psihic.

Înspre sfârșitul secolului al XX-lea, obsesia dobânda statutul unui termen în plină expansiune, ce marca semnificativ toate domeniile importante ale culturii moderne, devenind în scurt timp o emblemă a conștiinței omului modern.

Pentru Gib I. Mihăescu, obsesia devine o forță incoercibilă ce creează o cale de acces către psihologii de tip special, către conștiințe mutilate de patima ficțiunilor obsedante. Întregul edificiu epic analizat stă sub semnul imaginarului, al închipuirii mistificatoare ce translează dinspre creatorul de ficțiuni înspre protagoniștii acestora, veritabili „posedați ai închipuirii”[1] care urzesc, la rândul-le, scenarii halucinante ce scapă controlului conștiinței, în care se complac adesea cu sadism, ori față de care simt

oroare, iar dedublarea întreține tensiunea, ca modalitate estetică preferată de scriitor.

De altfel, această tensiune epică este și scopul literaturii, căci, așa cum sesiza filozoful olandez, Johan Huizinga, în cunoscutul studiu *Homo ludens*, „fie că avem de-a face cu imaginație mitică, fie cu epică, dramatică sau lirică, (...) întotdeauna scopul conștient sau inconștient este producerea, cu ajutorul *cuvântului*, a unei *încordări* care să-l captiveze pe auditor (sau cititor). Și întotdeauna substratul este o situație din viața omenească, sau un caz de emoție omenească, apte a comunica încordarea”. [2]

Preferința scriitorului pentru jocurile fanteziei se răsfrânge și asupra psihologiei eroilor săi, care se refugiază sistematic într-o lume proprie, în care se petrece o exacerbare a simțurilor și a percepțiilor, cu nuanțe dispuse gradat, de la simpla neliniște, la o spaimă paroxistică. Se produce astfel un transfer al „emoției fantasticului”, cum o numește Adrian Marino, de la autor la personaj și apoi la cititor, ultimul traducând-o printr-o „senzație de inexplicabil, straniu, mister, asimilat unei primejdii potențiale, iminente”[3] ce subminează orice fel de certitudine prealabilă.

Dacă ar fi să definim domeniul obsesiei față de care prozatorul simte o apetență vădită, ne-am alătura aserțiunii pertinente a criticului Nicolae Balotă, formulată sintetic în postfața evocată anterior: „*Conștiința asediată de o preocupare continuă, îndeobște afectivă, invadată de un element parazit, acesta este tărâmul predilect al incursiunilor scriitorului nostru*”. [4]

Ca orice creator de ficțiune, Gib I. Mihăescu este fascinat de această funcție ludică, absolut indispensabilă, a minții omenești, de a crea o lume imaginară,

menită să exfolieze realitatea, pe care, de altfel o și conține, pentru că nu trebuie să ometem faptul că așa cum imaginația reprezintă o formă extinsă a realității comune, și realitatea se insinuează pregnant în imaginația propriu-zisă.

Prof. Ghergheleş Crina
Colegiul Tehnic „Constantin Brâncuși”,
Oradea

Note:

[1] Nicolae Balotă apud Gib I. Mihăescu, *Nuvele*, antologie și postfață de Nicolae Balotă, text stabilit, tabel cronologic și bibliografie de Ion Nistor, Editura Tineretului, 1969, p. 25

[2] Johan Huizinga, *Homo ludens. Încercare de determinare a elementului ludic al culturii*, Traducere din limba olandeză de H.R. Radian, Prefață de Gabriel Liiceanu, București, Editura Univers, 1977, p. 215

[3] Adrian Marino, *Dicționar de ideiliterare*, București, Editura Eminescu, 1973, p. 661

[4] Nicolae Balotă, op. cit, p. 32

PORȚI ALE IMAGINAȚIEI

Încă de mic copil eram fascinată de cărțile frumos ilustrate, iar la achiziționarea unei cărți nu mă interesa atât de mult textul, ci ilustrația acesteia.

Din punctul meu de vedere, ilustrația de carte a luminat fiecareia dintre noi copilăria, fiind un abecedar în imagini pentru cei mici.

Pentru copii, ilustrația de carte semnifică imaginație și ficțiune, la fel însă reprezintă și pentru creatorii și artiștii plastici care le creează.

Ilustrația de carte este un gen al graficii, la fel ca și grafica de șevalet, grafica publicitară sau animația. Elaborarea unei ilustrații este rezultatul colaborării a două domenii diferite: literatură și artă plastică, ce comunică mesajul prin intermediul propriilor mijloace: cuvântul și imaginea.

Ilustrația necesită din partea autorului gândire creativă și talentul de a manevra

tehnicele artistice, afirmă Florina Cezariana Putina în teza ei de doctorat. Ea consideră că, între autorul literar, ilustrator și cititorul – receptor, se creează o strânsă legătură, un triunghi format din imaginație, fantezie și creativitate.

Dacă autorul își scrie opera, ilustratorul o studiază în profunzime și redă esența în imagini, iar receptorul este destinatarul muncii celor doi, care percepe mesajul acestora apelând la rândul său la imaginație și fantezia specifică copilăriei, și nu doar.

Ilustrația de carte este un fel de limită între literatură și plastică, iar dextrul definește ilustrația ca fiind o imagine desenată, menită să explice sau să completeze un text. Ea surprinde momentele esențiale ale unui text literar, având uneori și un rol ornamental.

Lucrările de față fac parte din categoria ilustrație de carte pentru copii și am apelat la 5 secvențe descriptive, unde am prezentat momentele esențiale din fabula *Greierele și Furnica* de La Fontaine.

Fabula este o scurtă poveste alegorică, în versuri, în care este folosit procedeul personificării animalelor, satirizând anumite moravuri, deprinderi sau greșeli umane. Aici, necuvântoarele sunt înzestrate cu darul vorbirii, în cazul de față fiind *Greierele și Furnica*. Datorită acestui lucru, artistul plastic poate apela la o mult mai mare fantezie, intrând în lumea copilăriei și a poveștilor.

Fabula are un caracter ironic asupra defectelor și moravurilor societății, fiind pline de învățături din care copilul poate să deprindă anumite valori esențiale.

La Fontaine, mare fabulist francez își numește opera: „*O amplă comedie cu mii de vieți în mers, / A cărei vastă scenă e întreg Univers*”. *Greierele și Furnica* ar putea avea drept morală proverbul

„Strânge bani albi pentru zile negre”, iar esența fabulei este etica muncii „cel care lucrează cu sânguință supraviețuiește în timpuri grele.

Ilustrația nu trebuie să-l transforme pe cititor în spectator, ci să-l facă părtaș la acțiune și aducând anumite completări la text, deschizând acele *porți ale imaginației* ale copilăriei. De nenumărate ori, pentru noi, adulții, *porțile imaginației* ne sunt închise datorită grijilor cotidiene. Răsfoind o carte de povești ilustrată, acele porți ni se redeschid și nouă, amintindu-ne de timpurile copilăriei.

Pentru copiii preșcolari, care nu știu să citească, ilustrația de carte este un abecedar în imagini care îl ajută pe copil să progreseze. Are rol educativ, iar prin dublarea în imagine a particularității literaturii, propune modele, eroi înzestrați cu calități fizice și sufletești, copiii putând deprinde calități morale precum cinstea, bunătatea sau dreptatea.

Are caracter moralizator și transmite informații cu rol în dezvoltarea conștiinței copilului. În cazul de față, Furnica este prototipul hărniciei, pe când Greierile ocupă un rol negativ de „pierde-vară”. Ilustrația de carte destinată copiilor prezintă anumite forme specifice: imaginea fiind clară și expresivă, elementele bogate în detalii, personajele și elementele protagoniste a unei scene sunt recognoscibile, cadrul în care se desfășoară acțiunea este vizibil iar descrierea acțiunii personajelor se face prin gesturi, mimică și expresivitate.

Acțiunea fabulei progresează din imagine în imagine, iar ordinea succesiunii acestora este inevitabilă, existând o logică a discursului vizual surprins în cele cinci secvențe. Asupra copiilor, ilustrația are un rol receptor, dezvoltându-le gândirea vizuală, memoria, dar totodată au și un rol recreativ.

Personajul principal este studiat prin prisma complexității sale, a tipologiei redată, prin prisma miraculosului și a imaginarului, acestea fiind aspecte fundamentale în cărțile destinate copiilor. Personajele umanizate, Greierele și Furnica, în cazul de față, sunt prezentate într-o lume în care se asociază realul cu imaginarul, rezultând imagini neobișnuite, dar coerente. Prin cadru înțelegem situarea personajelor și a acțiunii într-un spațiu și un timp specific, în cadrul de față de vara până iarna, urmând ca prin elemente de decor și vestimentație personajele să capete viață, iar noi să fim introduși în atmosfera acțiunii.

Pentru efectuarea celor cinci secvențe descriptive ale fabulei am folosit elemente de limbaj plastic. Tehnica folosită este una mixtă în tușă cu penița, laviuri și acuarelă.

Ilustrația de carte rămâne un domeniu de maximă exploatare a imaginației, atât a artistului plastic care o efectuează cât și a copilului care este destinatarul final. Ilustrația de carte rămâne necesară fiecărui copil în parte, având asupra acestuia un rol educativ și recreativ, îmbogățindu-i cunoștințele și dezvoltându-i gândirea vizuală și memoria.

Ilustrația de carte ne determină să batem la „porțile imaginației” și ne introduce într-o atmosferă plină de fantezie și de basm, specifică copilăriei.

Maria Bronț,
Facultatea de Arte Vizuale, Oradea

Bibliografie:

- 1.Cezariana Putina, *Narativitate și simbol în ilustrația de carte*, (Teză de Doctorat), Iași, 2009,
- 2.Nicolae Filoteanu, Dorina Marian, *Educație plastică*, ed. All, 1999.
- 3.Nicolae Filoteanu, Dorina Marian, *Educație plastică*, ed. All, 1996.
- 3.www.depoveste.wordpress.com/fabula/.

Realizate de Maria-Corina Bronț

Realizat de Maria-Corina Bront

O LUME COLORATĂ

La început

Întâmplarea a făcut ca, la câțiva ani de la debutul meu profesional în acest sinuos și delicat periplu numit comun „școala românească”, să mi se repartizeze ore la o clasă, din recent aprobată calificare profesională *Procesare text-imagine*, provocare pe care am acceptat-o cu emoția încă adolescenței caracteristică proaspătului absolvent de facultate. Nu știam mare lucru despre programa analitică aferentă acestui capitol, manuale școlare nici nu se puneau problema să găsești, așa că sprijin mi-au fost cursurile opționale studiate în facultate și dorința de a explora noua lume a transformărilor digitale care tocmai începea să se contureze.

Unul din capitolele mari dedicate acestei arii curriculare este *Culoarea în poligrafie*. Predarea noțiunilor legate de acest subiect poate deveni dacă nu obositoare, neatractivă pentru cei cu lacune în fizică și matematică. Fluxul luminos, intensitatea luminii, iluminanța, emitanța, reflectanța, absorbanta sunt noțiuni care sunt exprimate prin formule cu logaritmi, limite de funcții și alte instrumente matematice care pot descuraja un spirit creativ și dornic de cunoaștere, dar lipsit de suportul teoretic care susține întreaga teorie. Învățând asta pe propria-mi piele, mi-am schimbat puțin discursul introductiv al acestui capitol.

Introducere

Așadar, ce sunt culorile? – *Un miracol!* – Un dar de care se bucură doar o mică parte dintre primat. Culorile sunt efectul luminii asupra ochiului uman, fiecare culoare corespunzând unei frecvențe specifice. Avem noroc că nu vedem undele corespunzătoare tuturor

frecvențelor pentru că am fi veșnic stresați la cât de multe și omniprezente sunt. După lungimea de undă, ochiul uman percepe doar „culorile” specifice valorilor cuprinse între 400 și 700 de nanometri.

Când fasciculul luminos, lovind o suprafață, produce albul, înseamnă că reflectă toate culorile și nu absoarbe nimic. Când vedem negru, toate culorile au fost absorbite. Când vedem, de exemplu, roșu înseamnă că au fost absorbite toate culorile, mai puțin roșu. Pentru că fiecare element al acestei lumi are o structură chimică diferită, modul în care acesta interacționează și modifică lumina care vine spre el va fi diferit.

Nu toți vedem la fel

Percepția fiziologică a culorii este determinată de particularitățile fiziologice ale indivizilor. Ca orice senzație fiziologică, culoarea nu este percepută la fel de toate persoanele, după cum nici vederea aceleiași persoane nu rămâne la fel pe tot parcursul vieții sale. Practic, nu există culoare absolută, deoarece particularitățile fiziologice sau afecțiunile ochiului uman pot produce anomalii de interpretare a culorilor. Din acest motiv, doi indivizi pot percepe culori diferite pentru același obiect. Unii indivizi se pot naște cu deficiențe de vedere. De exemplu, daltoniștii nu disting culoarea roșie, ei văd culoarea verde acolo unde toți ceilalți văd roșu.

Cum ne afectează culorile?

Percepția psihologică a culorii este determinată de factorii emoționali specifici mediului social în care trăiește fiecare persoană și determină, la rândul ei, efectele socio-economice ale culorilor. Culoarea poate fi considerată un fenomen psihologic, deoarece exprimă numai caracteristicile luminii detectate de ochiul

omului care sunt afectate de factori emoționali pasați la nivelul subconștientului uman. În acest context unele culori creează emoții diferite, uneori chiar opuse. Spre exemplu, în cultura multor popoare, negrul este asociat cu moartea și durerea, iar albul semnifică viață și puritate. În Orient însă, albul este culoarea tradițională pentru doliu și durere. Studiile făcute pe eșantioane mari de subiecți arată următoarele: expunerea la roșu are ca efect creșterea tensiunii, verdele liniștește, albastrul te ajută să dormi, portocaliul crește sistemul imunitar, galbenul este asociat cu plăcerea.

Prof. Radu Németh
Colegiul Tehnic „Constantin Brâncuși”,
Oradea

Bibliografie:

- 1.<http://en.wikipedia.org/wiki/Color>
- 2.<http://psychology.about.com/releases/2005/10/05/1026082313.htm>
- 3.<http://www.sciencedaily.com/releases/2005/10/05/1026082313.htm>
- 4.<http://www.webexhibits.org/causesofcolor/1C.htm>

PUNCTE DE CONTACT ÎNTRE ȘTIINȚĂ ȘI TEOLOGIE

Antropologul Loren Eisley a afirmat, în urmă cu mai bine de o jumătate de secol: „Este cu siguranță unul dintre paradoxurile ciudate ale istoriei că știința, care declară că are puține legături cu credința, își datorează originea unui act de credință, și anume faptului că Universul poate fi interpretat în mod rațional” (Loren, 1961). Altfel spus, fără convingerea suprarățională a oamenilor de știință că, în spatele fenomenelor naturale, există o ordine, guvernată de legi modelate matematic, investigația științifică n-ar fi existat.

Religiozitatea cercetătorului (pătruns fiind de sentimentul cauzalității universale) – constă, după cum afirmă Einstein, „în uimirea extaziată față de armonia legității naturale, în care se dezvăluie o rațiune atât de superioară încât orice gândire cu sens și orânduire omenească reprezintă un reflex cu totul neînsemnat” (Einstein, 1992). În consecință, ideea potrivit căreia realitatea ar putea fi privită nemijlocit, direct, fără „ochelarii metafizicii” este o iluzie.

Antagonismul dintre știință și religie se arată a fi, în ultima vreme, doar aparent, raportul dintre cele două fiind mai degrabă unul de complementaritate. În opinia lui Jean Kovalevski, multe dintre antinomiile apărute în confruntarea dintre religie și știință, antinomii care păreau ireconciliabile, au fost rezolvate prin dialog. Există azi puncte de contact între teologia creștină și unele rezultate ale cercetării științifice din ultimele decenii. Vom prezenta, în continuare, trei situații concrete în care concluziile oamenilor de știință coincid cu afirmațiile teologilor.

În primul rând, teologia creștină susține, pornind de la relatarea creației din Genesa, faptul că Universul are un început, care coincide cu începutul timpului: „La început înseamnă atât începutul coborârii lui Dumnezeu la timp, cât și începutul timpului...” (Stăniloae, 1978). Este izbitoare asemănarea afirmației de mai sus cu cea care îi aparține fizicianului Stephen Hawking: „Se poate spune că timpul a avut un început la Big Bang, în sensul că timpul dinainte nu putea fi definit.” (Hawking, 2008). Aceeași idee apare și la Paul Davies: „Conceptul de timp nu poate fi extins dincolo de explozia inițială” (Davies, 1994).

În al doilea rând, o altă dogmă creștină este cea care face referire la

creația *ex nihilo* (din nimic) a lumii. Cosmologul John Barrow ajunge la aceeași concluzie: „Imaginea tradițională a Universului care apare dintr-o singularitate este, strict vorbind, o creație din absolut nimic. Nu se dă nicio cauză și nu se pun niciun fel de restricții pentru forma Universului care apare. Nu există un timp anterior, nici spațiu sau materie apriorică” (Barrow, 2004).

În fine, caracterul antropocentric al Universului este un adevăr fundamental al teologiei creștine. Martin Rees, profesor de astrofizică și cosmologie la Universitatea Cambridge, descrie în cartea sa *Doar șase numere* modul în care acordul fin a șase constante fizice face posibilă existența Universului (Rees, 2000). Cu alte cuvinte, dacă oricare dintre aceste numere ar fi doar puțin mai mare sau puțin mai mic, viața n-ar fi posibilă. Prin urmare, după cum observă Paul Davies, „Universul pare produsul unui proiectant extrem de ingenios” (Davies, 1994).

În concluzie, dialogul dintre știință și credință a condus la armonizarea unor teze care, până nu de mult, păreau ireconciliabile. Prin urmare, intensificarea comunicării oamenilor de știință cu teologii este de dorit în contextul istoric actual, cu scopul de a depăși prejudecățile ambelor părți angajate în dialog.

*Prof. Berian Eva Abigail,
Colegiul Tehnic „Constantin Brâncuși”,
Oradea*

Bibliografie:

1. Barrow, J., *Originea Universului*, Ed. Humanitas, București, 2004.
2. Davies, P., *Ultimele trei minute*, Ed. Humanitas, București, 1994.
3. Einstein, *Cum văd eu lumea*, Ed. Humanitas, București, 1992.

4. Easley, L., – *Darwin's Century: Evolution and the Man Who Discovered It*, Garden City, New York, 1961
5. Hawking, S., *Scurtă istorie a timpului*, Ed. Humanitas, București, 2008.
6. Jastrow, R., *God and the astronomers*, Norton and Company, New York, 1978.
7. Nicolescu, B., Stavinschi, M., (ed.), *Science and Religion. Antagonism or Complementarity*, Ed. XXI: Eonul dogmatic, București, 2003.
8. Rees, M., *Doar șase numere*, Ed. Humanitas, București, 2000.
9. Stăniloae, D., *Teologia dogmatică ortodoxă*, vol. I, Ed. IBMBOR, București, 1978.

BOTEZUL DOMNULUI SAU TEOFANIA (Mt. 3,13-17)

„În acest timp a venit Iisus din Galileea, la Iordan, către Ioan, ca să se boteze de către el. Ioan însă Îl oprea, zicând: Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine? Și răspunzând, Iisus a zis către el: Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea. Atunci L-a lăsat. Iar botezându-se Iisus, când ieșea din apă, îndată cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-Se ca un porumbel și venind peste El. Și iată glas din ceruri zicând: "Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit.”(Mt.3, 13-17)

Botezul lui Iisus este momentul arătării, al certificării mesianității și, mai mult, al filiației Sale dumnezeiești. Teofania Sfintei Treimi și proclamarea de către Tatăl a Fiului, în care se împlinește voia Sa, este momentul în care nu din partea oamenilor vine recunoașterea, ci din partea lui Dumnezeu Însuși. Botezul lui Iisus este și un moment în care Iisus se smerește pe sine: primind a fi botezat și încă de cineva mai mic decât El. Sensul botezului este dat de mărturisirea lui Iisus: pentru a împlini toată dreptatea.

Evangelistul Matei punctează prin aceasta asumarea Vechiului Testament de către Iisus, în expresia sa sănătoasă, anume aceea care îl are permanent pe Dumnezeu drept îndrumător și nu aceea care l-a înlocuit pe Dumnezeu cu tradiția sau cu erminia ipocrită a Legii.[1]

Expresia „*Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?*” ne arată că Sfântul Ioan Botezătorul îl recunoștea pe Iisus ca Mesia. Răspunsul enigmatic al lui Iisus: „*Lasă acum, că așa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea*” marchează trei adevăruri soteriologice care caracterizează cadrul teologic al semnificației botezului:

- actul botezului intră în economia mântuirii
- nevoia restabilirii raporturilor normale dintre creatură și Creator, care se realizează numai în împărăția harului inaugurată de botezul creștin. [2]

Nu era drept ca satana să triumfe asupra creaturii, fapt care ar fi însemnat un act de injustiție din partea lui Dumnezeu, neoferindu-i omului posibilitatea să se îndrepte. Botezul creștin inaugurat prin botezul lui Iisus oferă omului posibilitatea împăcării cu Dumnezeu prin ștergerea păcatelor sale.[3]

Prin dreptate, înțelege aici Sfântul Ioan Gură de Aur, poruncile lui Dumnezeu, ca și cum ar fi zis: „*De vreme ce toate câte le poruncește legea le-am săvârșit și singura aceasta a rămas, adică să Mă botez; deci, Mi Se cade să o săvârșesc și pe aceasta*”. Iar botezul lui Ioan era porunca lui Dumnezeu, precum el zice: Cel ce m-a trimis ca să botez cu apă, Acela mi-a zis. Deci, cine l-a trimis? Arătat este că a fost Însuși Dumnezeu, cum zice însăși Scriptura: „*A fost cuvântul lui Dumnezeu către Ioan*”. Deci, Iisus, fiind în vârstă de 30 de ani, S-a botezat pentru ca omul de

la această vârstă se pleacă cu înlesnire către tot păcatul. Așa grăiau Ioan Gură de Aur și Teofilact, cum că cea dintâi vârstă a copilăriei are multă neștiință și zburdălnicie, a doua vârstă, a tinereților, se aprinde de pofta trupească, iar vârsta de 30 de ani, a bărbatului desăvârșit, este a iubirii de aur, a măririi deșarte, a iuțimii, a mâniei și a tuturor păcatelor. Pentru aceasta, Hristos Domnul a așteptat botezul până la această vârstă, ca să îplinească legea cu toate vârstele, să sfințească firea noastră și să ne dea putere, ca să biruim patimile și să ne ferim de păcatele cele de moarte.[4]

Nu era o necesitate ca Iisus Hristos să Se boteze, fiindcă El este fără de păcat, dar întrucât, în mod liber, ia asupra Sa păcatul lumii, El îplinește dreptatea, adică voia lui Dumnezeu Tatăl ca Fiul Său să fie Mântuitorul lumii. El S-a făcut purtătorul condiției umane, al unei vieți care este amestecată cu moartea, pentru ca să dăruiască oamenilor muritori viața Lui cea fără de moarte veșnică.

Când Mântuitorul Se botează, cerurile se deschid și Duhul Sfânt coboară peste umanitatea lui. Aceasta înseamnă că și atunci când se botează un om, adult sau copil, în Biserică, cerurile se deschid și harul Duhului Sfânt introduce pe om în viața Sfintei Treimi. Preotul care săvârșeste Botezul doar arată vizual lucrarea cea nevăzută a Sfintei Treimi, deoarece când se botează un om, adult sau copil, Hristos Domnul, Arhiereul veșnic, îl botează pe acesta prin lucrarea Duhului Sfânt și prin bunăvoința Tatălui.

Sfinții Părinți au văzut în imaginea „*cerului deschis*” unirea din nou a cerului cu pământul, unire inaugurată la botezul lui Iisus și desăvârșită în jertfa mântuitoare în care Iisus Hristos a spălat păcatele omenirii. Prezența lui Iisus la botez, încărcat, în firea sa umană, cu păcatele întregii omeniri, a simbolizat

actul crucii în care a dobândit răscumpărarea deplină a tuturor. Iar în imaginea coborârii porumbelului, Părinții Bisericii au contemplat începutul noii creații a lumii, inaugurată acum, la botez, plină de Duhul Sfânt. În Vechiul Testament, în cartea Genezei(1,2), este consemnat faptul că Duhul Sfânt se purta pe deasupra apelor unui început de creație. În Noul Testament, Duhul Sfânt se pogoară acum ca simbol al unui nou început de creație, împărăția harică mesianică.[5]

În viziunea Preotului Ioan Constantinescu, arătarea Sfintei Treimi se prezintă astfel: Fiul se botează, Părintele ceresc (Tatăl) Îl mărturisește ca Mesia, iar Sfântul Duh, în chip de porumbel, Îl confirmă, pogorându-se peste El.[6]

Duhul Sfânt s-a arătat în chip de porumbel, pentru că acea pasăre este curată, blândă, iubitoare de oameni, fără de răutate și nu stă în locuri necurate. Tot asemenea și Duhul Sfânt este izvorul curăției, noianul iubirii de oameni, învățătorul blândei, rînduitorul binelui și fuge de la cel care se tăvăleşte în tina cea necurată a păcatului, fără de pocăință.

Sfânta Treime s-a manifestat la Botez din trei motive:

- pentru a-i dovedi lui Ioan că Iisus este cu adevărat Mesia Cel așteptat (In. 1,33)
- pentru a-i arăta că rolul său de Înainte mergător s-a încheiat
- pentru a fi arătat în lume Fiul, ca Dumnezeu văzut în trup, atât de către Tatăl, cât și de către Ioan. [7]

Ultimele cuvinte din textul biblic, auzite de Ioan în momentul pogorării Duhului Sfânt, sunt cheia înțeleșului Botezului, si anume: „*Acesta este Fiul Meu Cel iubit intru care am binevoit*”.

În Dumnezeu, Fiul devenit Om, Dumnezeu Tatăl iubește întreaga umanitate. Prin urmare, când se botează

un om, glasul Părintelui ceresc spune tainic: acesta este fiul Meu cel iubit, pentru că Dumnezeu Tatăl cuprinde în iubirea Sa veșnică pentru Fiul Său pe fiecare om botezat, devenit creștin, care poartă numele lui Hristos.

În ceea ce privește expresia „*am binevoit*”, răspunsul exegeților se rezumă la două explicații generale:

- am binevoit , care se referă la faptul că planul de mântuire există încă dintru început
- bine am voit, care se referă la binele omenirii. [8]

Botezul Domnului sau Epifania este una dintre cele mai mari sărbători din Biserica Ortodoxă și se prăznuiește la data de 6 ianuarie a fiecărui an.

*Andrei-Gabriel Bente,
Facultatea de Teologie Ortodoxă
„Ep. Dr. Vasile Coman”, Oradea*

Note:

[1] *Studiul Noului Testament*, Pr. prof. dr. Constantin Coman, Suport de curs, An. I, sem. 2, pag.47

[2] *Introducere în Studiul Noului Testament*, vol. II, Evangheliile după Matei și Marcu, Pr.Prof.Univ.Dr.Stelian Tofană, Presa Universitară Clujeană, 2002, pag. 166

[3] *Omilii la Matei*, Sf. Ioan Gură de Aur, București 1994, pag. 146

[4]<http://www.crestinortodox.ro/sarbatori/botezul-domnului-boboteaza/cuvant-botezul-domnului-68418.html>

[5] *Introducere în Studiul Noului Testament*, vol. II, Evangheliile după Matei și Marcu, Pr.Prof.Univ.Dr.Stelian Tofană, Presa Universitară Clujeană, 2002, pag. 167

[6] *Studiul Noului Testament*, Pr.Prof. Ioan Constantinescu, E.I.B.M.B.O.R., București 2002, pag. 53

[7] *Introducere în Studiul Noului Testament*, vol. II, Evangheliile după Matei și Marcu, Pr.Prof.Univ.Dr.Stelian Tofană, Presa Universitară Clujeană, 2002, pag. 167

[8] idem

DUMNEZEIREA DUHULUI SFÂNT

«Și Moise a zis: "Arată-mi slava Ta!"»
(Ieș. 33, 18)

... era anul 325... ierarhii din întreaga lume creștină se adunaseră să se pună de acord în ce privește dumnezeirea celei de a două Persoane a Sfintei Treimi... vânzoleală mare... ciclicitatea timpului a făcut ca atunci, în al IV-lea secol de la Hristos să reapară în sufletul celor de acolo acea *nevoie a vederii lui Dumnezeu*, pe care în vechime o resimțea Moise. Deși unii, la fel ca atunci, se așteptau să vadă *fața lui Dumnezeu*... i-au văzut, ca și Moise, doar *spatele* (Ieș. 33, 18-23), i-au văzut lucrarea Lui cea mântuitoare.

Rând pe rând episcopii luau cuvântul în încercarea de a transpune crezul lor interior în câteva cuvinte... la un moment dat se ridică cel mai simplu dintre ei, Spiridon, episcopul Trimitundei, om fără prea multă carte, dar cu o credință de excepție... ia o cărămidă în mână și invocând numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt face semnul binecuvântării peste ea și... minune: *apa* cu care a fost frământata cărămida îi curgea printre degete, *focul* cu care a fost arsă se ridică în sus, în mâini îi rămăsese doar *lutul*... o cărămidă și-a arătat taina ei... ca noi să înțelegem taina dumnezeirii.

Dumnezeirea Sfântului Duh... în Scriptură

Înțelepciunea acestui popor spunea: „Pământul, oricât de bun ar fi, fără lucrător, sălbatec rămâne”. Doar buruienile cresc de la sine... rodul bun cere jertfă, cere osteneală...

Dragii mei, dacă vom depune puțin efort și vom citi Sfânta Scriptură cu mai multa atenție vom observa unele lucruri mai mult decât interesante:

1. *Atributele Duhului Sfânt* sunt similare cu ale Tatălui și ale Fiului:

➤ Dacă Tatăl și Fiul dau viața și Duhul dă viața (Ioan 3,5-6; Iov 33,4)

➤ Dacă Tatăl și Fiul sunt Lumina și Duhul este Lumina, este Cunoaștere, este Adevăr (1 Cor: 2,9-12; 1 In. 5,6)

➤ Dacă Tatăl și Fiul sunt Dragoste și Duhul este Dragoste (Rom 8,5)

La fel, *caracteristicile Dumnezeirii* celorlalte Persoane ale Sfintei Treimi se regăsesc și în ce privește dumnezeirea Sfântului Duh:

➤ Duhul este Atotputernic – (Miheia 3,8; Lc. 1,35 ; Rom. 15,19),

➤ Duhul este Omniprezent (Ps. 138,7).

➤ Duhul este Atotștiutor (1Cor. 2,10-11; Îs. 40,13-14).

➤ Duhul este Atotputernic (Mt. 12,28; Miheia 3,8).

➤ Duhul este Adevărul (1 In. 5,6) .

➤ Duhul este Sfânt (Ps. 50,12; Is. 63,10-11; Rom. 8:14).

2. Lucrările Duhului Sfânt

Lucrarea Duhului Sfânt este una cu lucrarea Dumnezeirii:

✓ Lucrarea creației - Duhul era implicat în creație (Iov 26,13; 33,4; Ps. 103,30-31)

✓ Lucrarea inspirației (2 Tim. 3,16-17; 2 Petru 1,20-21)

✓ Lucrarea mijlocirii (Rom. 8,26)

✓ Lucrarea facerii de minuni (1 Cor. 12,1-11)

✓ Lucrarea Învierii (Rom. 8,11)

Dumnezeirea Sfântului Duh la Sfinții Părinți

Fiind un adevăr general cunoscut... discuțiile cu caracter polemic asupra dumnezeirii Duhului Sfânt au apărut abia la aproximativ trei secole după moartea ultimului Apostol.

Didahia, scrisă undeva între anii 50-70 [1], *Apologia întâi* a Sfântului Iustin

Martirul și Filosoful scrisă între anii 150-155 [2] și absolut toate scrierile acestei perioade mărturisesc dumnezeirea Duhului Sfânt în contextul afirmării necesității Botezului pentru orice creștin.

Începând cu secolul al II-lea, mențiunile referitoare la Duhul Sfânt au un caracter punctual, bine definit. De pildă, Origen în lucrarea sa *Despre principii* (229-230) scria: „[Apostolii, n.n] ne-au transmis învățătura că Duhul Sfânt se bucura de aceeași cinstire și mărire ca și Tatăl și Fiul”[3].

Din secolul al IV-lea aceste discuții capătă o conotație polemică: Sfântul Atanasie cel Mare (†373) în *Epistola a treia către Serapion* spunea: „Iar Duhul [...] nu e străin firii Fiului și nici dumnezeirii Tatălui” [4], la fel Sfântul Vasile cel Mare vorbind de adorarea adusă Tatălui precizează că aceasta se face împreună ca și Fiului și Duhul Sfânt [5]și după acesta alți și alți Sfinți Părinți au luat atitudine pentru apărarea dreptei credințe fie în operele lor singulare fie locale, fie în cel de al doilea Sinod Ecumenic de la Constantinopol din anul 381, ca unică voce a Bisericii plenare, ca unică voce a *Duhului Sfânt care ne călăuzește pe noi la tot adevărul*.

Duhul Sfânt, lumina oricărui Sfânt Sinod

Dragii mei, Dumnezeu nu e doar Acela care ne ajută la procurarea celor necesare lumii acesteia – mâncare, îmbrăcăminte, sănătate etc., ci și a celor veșnice – mântuirea noastră. El nu numai că ne pune mâncare în farfurii, ci... își și cârmuiește propria Biserică spre mântuirea venită din El (Col. 1, 18).

La un moment dat, spre sfârșitul activității sale pământești, Mântuitorul le spune Apostolilor: „Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteți să le purtați. Iar când va veni Acela, Duhul

Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci toate câte va auzi va vorbi și cele viitoare vă va vesti” (In. 16, 12-13). Unii pun capac viitorului limitându-l la primul veac apostolic, vrând parcă să estompeze acea Viață ce curge prin venele Bisericii lui Hristos. „Cele viitoare vi le va vesti” nu înseamnă că vom afla doar cele de mâine... urmând ca după aceea zi să trăim într-o orbecăială soră cu moartea. Nu a zis Hristos că va fi cu noi „până la sfârșitul veacurilor” (Mt. 28,20) cum altfel ar putea fi decât prin Duhul Sfânt pe care ni-l promisese.

Așa se face că acela care a grăit prin prooroci (Is. 59, 21, Iez. 11, 5; 24), acum a vorbit prin soborul Apostolilor - „păruț-s-a Duhului Sfânt și nouă” (Fapte 15, 28), iar mai apoi prin soborul episcopilor.

Concluzie:

Dragii mei, înțelepciunea acestui popor, acea simplitate a lui plină de Lumină a văzut crescând sub ochii proprii, prin osteneala proprie, roadele pământului și ei... văzând bogățiile ce răsar din țărână au mulțumit *Lutului, Apei* din Cer și *Focului, Soarelui* celui de Sus... au înțeles că sfințenia sfinților ce a răsărit mai apoi peste această lume e rod al dumnezeirii... strălucesc oare Luna și Stelele de pe bolta cerului fără ca Soarele să nu ardă de iubire pentru ele?

Este oare iubirea sfinților înafara iubirii lui Dumnezeu... oare nu El și-a arătat mai întâi cinstirea pentru ei... și mai apoi noi?!

Înțelegeți dar și voi... și fiți plini de Lumină... ca Stelele!

Adrian Fertea,
Facultatea de Teologie Ortodoxă
„Ep. Dr. Vasile Coman”, Oradea

Note:

[1] *Scrierile Părinților Apostolici*, trad. note și indici de Pr. Dumitru Fecioru, în col. P.S.B., vol. I, ed. IBM al BOR, Buc., 1995, p. 30.

[2] *Sfântul Iustin Martirul și Filosoful, Apologeti de limbă greacă*, trad., introducere, note și indici de Pr. T. Bodogae, Pr. Olimp Căciulă, Pr. Dumitru Fecioru, în col. P.S.B., vol. II, ed. IBM al BOR, Buc., 1997, p. 88-89.

[3] Philip Schaff, *The Creeds of Christendom*, vol. II, p. 21 apud Alexandru Roșu, *Mărturisirea credinței în Sfântul Duh în crezurile Bisericii înainte de anul 381*, în. rev. S.T., nr. 4, 2010, p. 161.

[4] *Sfântul Atanasie cel Mare, Epistola a III-a către Serapion*, trad., introducere și note Pr. Prof. Dumitru Stăniloae, în col. P.S.B., vol. XVI, ed. IBM al BOR, Buc., 1988, p. 89.

[5] *Sfântul Vasile cel Mare, Despre Sfântul Duh*, trad., introducere, note și indici de Pr. Prof. Dr. Constantin Cornițescu și de Pr. Prof. Dr. Teodor Bodogae, în col. P.S.B., vol. XII, ed. IBM al BOR, Buc., 1988, p. 23.

SFINȚII TREI IERARHI – MODELE DE URMAT PENTRU STUDENȚII TEOLOGI

Sfânta noastră Biserică dreptmăritoare a așezat în cursul anului mai multe sărbători pe care le-a închinat Mântuitorului Iisus Hristos, Maicii Domnului, precum și „prietenilor” Săi, sfinții.

La sfârșitul lunii ianuarie a așezat o sărbătoare de mare importanță pentru Biserica Ortodoxă și anume îi prăznuiește pe trei dintre ierarhii săi cei mai de seamă – Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur. Vom schița în cele ce urmează câteva aspecte din viața celor trei ierarhi.

Sfântul Vasile s-a născut într-o familie de aristocrați din Cezareea Capadociei la anul 329. Despre tatăl său știm că era profesor de retorică și se numea tot Vasile, iar despre mama sa că se numea Emilia. Evlavia creștină pe care a primit-o atât Vasile, cât și ceilalți nouă frați ai săi se datorează bunicii paterne, Macrina. Educația și-o începe în casa

părintească sub îndrumarea tatălui și a surorii mai mari Macrina, numită și cea Tânără.

Urmează apoi școlile din Cezareea, Constantinopol și Atena, unde se împrietenește cu viitorul ierarh de Nazianz – Grigorie, alături de care va audia prelegerile renumiților profesori Proheresiu și Himeriu. Sfântul Vasile se remarcă prin faptul că s-a dedicat vieții monahale înființând în zona Pontului o mănăstire unde scrie principiile de organizare a vieții de obște, concretizate în două categorii – *Regulile mari* și *Regulile mici*. La vârsta de 34 de ani este hirotonit preot, iar șase ani mai târziu, în anul 370 este ales episcop în orașul său.

Un alt aspect pe care trebuie să îl remarcăm este și acela că s-a dedicat activității sociale înființând bolnițe sau spitale, azile pentru bătrâni, orfeline pentru copii, case de oaspeți și alte așezăminte de acest fel. Toate acestea au fost cunoscute sub numele de Vasiliada.

Acest „dumnezeiesc bărbat”, cum îl numea episcopul Teodoret al Cirului, a excelat în toate domeniile în care s-a implicat, mai ales în cel teologic, de la el rămânându-ne o serie de lucrări de mare valoare teologică. Fiind un teolog profund și adevărat om de știință, lucrările sale au fost și sunt de o adevărată importanță în cristalizarea învățaturii creștine din secolul al IV-lea. A trecut la cele veșnice la 1 ianuarie 379, la vârsta de numai 49 de ani.

Al doilea ierarh este Grigorie de Nazianz. Acesta s-a născut în jurul anului 330 în localitatea Arianz, într-o familie înstărită, tatăl său Grigorie fiind episcopul locului, iar mama sa Nona provenind dintr-o veche familie de creștini.

A studiat la școlile creștine din Cezareea Palestinei și Alexandria Egiptului, precum și la înaltele școli din

Atena, unde îl întâlnește pe Vasile cel Mare. După încreștinarea sa din 357, îi face o vizită Sfântului Vasile, alături de acesta punând bazele *Filocaliei*, contribuind în bună măsură și la alcătuirea regulilor monahale. În preajma Nașterii Domnului din anul 361 este hirotonit preot pentru păstoria credincioșilor din zona sa natală. Cu ocazia hirotoniei sale ne-a lăsat o faimoasă cuvântare intitulată foarte sugestiv *Despre preoție*.

Rămâne până în 374 alături de tatăl său ajutându-l în activitatea pastorală, după care se retrage pentru o perioadă de 5 ani, până în 379 într-o mănăstire din zona Pontului. În acest an este rugat să vină la Constantinopol pentru a reorganiza Biserica de acolo, greu încercată de luptele dintre diversele grupări religioase (arieni și semiarieni). Timp de doi ani poartă o serie de dispute religioase reușind să recâștige toate bisericile pierdute de înaintașii săi, pentru ca în anul 381 să fie una din cele mai importante personalități participante la al II-lea Sinod ecumenic, convocat de împăratul Teodosie cel Mare.

Ultima perioadă a vieții sale o petrece alături de familia sa în localitatea de baștină, până în 389 când trece la cele veșnice, la vârsta de numai 59 de ani.

Supranumele său de *Teologul* l-a primit ca urmare a înflăcăratelor și celebrelor sale cinci prelegeri, cunoscute în lumea teologică sub titlul de *Cuvântări Teologice*.

Cel de-al treilea ierarh prăznuit cu această ocazie este Sfântul Ioan Gură de Aur. Acesta s-a născut în Antiohia, într-o familie nobilă creștină, în anul 344 (345). Instrucția elementară o primește sub îndrumarea mamei sale Antusa în casa părintească.

Educația creștină o primește de la episcopul Meletie al Antiohiei. În anul

381 este hirotonit diacon, iar în 386 primește harul preoției. În această calitate primește sarcina de a predica în Biserica principală din Antiohia timp de 12 ani, împlinindu-și ascultarea cu mult zel. În anul 397 este ales să succedă în scaunul patriarhal de Constantinopol.

Imediat după instalare începe o politică de reformare a bisericii, menită să îmbunătățească viața internă a Bisericii. Între aceste reforme amintim că ia măsuri împotriva clericilor care duceau o viață nevrednică cu statutul lor de preoți. De asemenea, organizează o activitate de asistență socială fără precedent. Această activitate este dublată de una misionară, la fel de puternică. Toate aceste acțiuni ale sale i-au creat o serie de dușmani. A fost condamnat la un pseudo-sinod ținut la Stejar, lângă Calcedon, în anul 403. A suferit mai multe exiluri. În ultimul exil se stinge din viață, trecând la Domnul în anul 407.

A fost un autor prolific, opera sa ocupând o gamă largă de subiecte, de la pastorală, la viață monahală și căsătorie, precum și la lucrări de profil pedagogic, moral sau dogmatic. Între lucrările sale de mare importanță amintim tratatul *Despre Preoție*.

Pentru calitățile sale excepționale de orator, a fost supranumit de contemporani *Hrisoroas* pentru ca mai târziu să fie numit *Gură de Aur*.

Este știut faptul că sfinții sunt pomeniți în calendarul Bisericii Ortodoxe cu ocazia trecerii lor din lumea aceasta sau a nașterii lor în Împărăția lui Dumnezeu. Și acești trei ierarhi sunt pomeniți pe parcursul anului bisericesc la diferite date – 13 noiembrie, Sfântul Ioan; 1 ianuarie, Sfântul Vasile și 25 ianuarie, Sfântul Grigorie. Dar pentru importanța lor, și pentru a nu se crea o dispută referitoare la care dintre ei este mai important – așa cum s-a creat în

Imperiul Bizantin, în secolul al XI-lea sub domnia împăratului Alexe Comnenul – Biserica a rânduit să fie pomeniți toți trei la un loc, la 30 ianuarie

Sfinții Trei Ierarhi, ca nimeni alții, au înțeles cel mai mult ce înseamnă să împartă averea lor, să o dea săracilor și apoi să-L urmeze pe Hristos.

Sfântul Vasile cel Mare a împărțit averea care i se cuvenea ca moștenire, săracilor și și-a închinat toată viața Mântuitorului. Din averea părinților lui a întemeiat spitale și s-a apropiat de fiecare suflet uitat și părăsit, singur și străin, bolnav și nefericit. Viața lui a fost pusă în slujba și spre folosul celor sărmani.

Sfântul Grigorie Teologul și Sfântul Ioan Gură de Aur, cu nimic mai prejos decât cel dintâi, și-au închinat viața Bisericii și au slujit-o cu toată puterea lor. Au refuzat de bună voie o viață confortabilă și ușoară și au ales să poarte crucea Mântuitorului prin viața lor, prin scrierile lor, dar mai ales prin puterea credinței lor. Cei trei sunt exemple ale dăruirii și dragostei cu care L-au slujit pe Mântuitorul, Biserica și semenii.

Sărbătoarea Sfinților Trei ierarhi este importantă pentru cei care slujesc învățământul teologic ortodox. De asemenea, ei sunt importanți pentru studenții din școlile teologice (seminarii sau facultăți) prin faptul că ei ne învață care este adevărata teologie și cum se trăiește ea. Adevărata teologie rămâne actuală peste veacuri.

Așa se face că noi astăzi citim și îi cităm în lucrările și misiunea noastră. Studiarea teologiei înseamnă pentru noi, astăzi, o cale mai intensă de a ne apropia de Dumnezeu și a-I sluji. De asemenea, ei reprezintă pentru tinerii teologi modele de a face teologie în Biserică.

Ei sunt cei care au revigorat cuvântul despre Dumnezeu prin învățăturile și

scrierile lor care sunt mereu actuale, deși au fost scrise acum 1600 de ani.

Sfinții Trei Ierarhi sunt patronii școlilor de teologie din Biserica Ortodoxă dreptslăvitoare. Îi avem pe cei trei sfinți ca și chipuri de pocăință. Un om care nu experimentează Taina Pocăinței nu poate deveni un mare teolog, un mare liturghisitor. Ei sunt modele de cunoaștere a cuvântului lui Dumnezeu și de predicatori.

Mandatul școlilor teologice este acela de a asimila credința care vine din auz, astfel încât studenții să ajungă la cunoașterea lui Dumnezeu, precum este El în veșnicia Lui.

Petru Ardelean,
*Facultatea de Teologie Ortodoxă
„Episcop Dr. Vasile Coman” din Oradea*

Bibliografie:

1. Arhid. Prof.univ.dr. Constantin Voicu, Pr. Prof. dr. Nicu Dumitrascu, *Patrologie*, Editura IBMBOR, București, 2006
2. Pr. Prof. univ.dr. Mircea Pacurariu, *Predici*, Editura IBMBOR, București, 2010
3. *Minei* pe luna Ianuarie
4. www.crestinortodox.ro

TRADUCERI INEDITE DIN PĂRÎNȚII BISERICEȘTI

ORATIO DOMINICA (partea a V-a)

Cum dicimus: Dimitte nobis debita nostra, sicut et nos dimittimus debitoribus nostris, *nos admonemus, et quid petamus et quid faciamus, ut accipere mereamur.* (ed. A. Goldbacher, CSEL, 44)

Când spunem: *Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri*[1], ne reamintim nouă

înșine și ce [trebuie] să cerem și ce [trebuie] să facem, ca să merităm să primim [ceea ce cerem].

(FER. AUGUSTIN, *Scrisori*,
130, XI, 21)

*traducere din lb. latină și note explicative de
drd. Corneliu Clop*

*Facultatea de Limbi și literaturi străine,
secția Studii literare și culturale,
Universitatea din București*

Note:

[1] Cererea a V-a:

Sf. CIPRIAN, *op. cit.*, p. 477: „[Dumnezeu] A întărit și a adăugat legământul sigur, punându-ne condiție și silindu-ne să promitem că, precum noi cerem să ni se ierte greșelile, așa vom ierta și noi pe cei ce ne-au greșit, știind că nu putem dobândi ce cerem pentru păcatele noastre, dacă nu facem și noi la fel cu cei ce au păcătuit împotriva noastră.”

Sf. IOAN GURĂ de AUR, *op. cit.*, pp. 253-254: „Astfel, pentru că ne pomenește de păcate, ne învață să fim smeriți; pentru că ne poruncește să iertăm altora greșelile, îndepărtează din sufletul nostru dușmănia; pentru că ne făgăduiește și nouă iertarea greșelilor dacă iertăm pe cei ce ne greșesc, ne dă bune nădejdi și ne învață să filozofăm despre nespusa iubire de oameni a lui Dumnezeu.”

ORIGEN, *op. cit.*, p. 267, ne arată că, cerând iertarea păcatelor, nu trebuie să uităm că toți suntem datornici și toți trebuie să iertăm (cf. *Matei* 18, 21-35: Pilda celor doi datornici).

ROLUL ASISTENTULUI SOCIAL

Poate că mulți dintre noi nu cunoaștem în mod concret ce este și ce reprezintă asistența socială, respectiv care este rolul asistentului social. Prin urmare, acest articol își propune o clarificare și o mai bună explicare a noțiunilor care însușesc calitatea asistentului social.

Asistența socială (Social Work) desemnează un ansamblu de instituții, programe, măsuri, activități profesionalizate, servicii specializate de

protejare a persoanelor, grupurilor, comunităților cu probleme, aflate temporar în dificultate, care datorită unor motive de natură economică, socio-culturală, biologică sau psihologică nu au posibilitatea de a realiza prin mijloace și forțe proprii un mod normal, decent de viață.

Asistența socială este un sistem instituționalizat al statului care are o strategie proprie și un sistem legislativ propriu. Statul are obligația morală să furnizeze protecție socială doar acelor membri care nu reușesc prin forțe proprii și prin măsurile de asigurări sociale să își asigure un trai minim de viață.

Asistența socială este asigurată pe plan central de mai multe ministere cu atribuții în domeniu, cum sunt: Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale cu Direcția Generală a Protecției Persoanelor cu Handicap (DGPPH), Ministerul Educației și Cercetării, Ministerul Justiției, Comitetul Român pentru Adopții, Autoritatea Națională pentru Protecția Copilului și Adopție, Ministerul Administrației Publice, iar pe plan local, de consiliile județene și consiliile locale ale unităților administrativ - teritoriale, respectiv direcțiile județene de muncă și protecție socială.

Obiectivul asistenței sociale este acela de a da un impuls persoanelor aflate în dificultate, în vederea dezvoltării propriilor capacități și competențe pentru a funcționa adecvat în societate. Ajutorul se acordă pe o perioadă limitată de timp, până când persoana în cauză își regăsește echilibru social, psihologic și economic pentru o viață auto-suficientă.

Obiectul intervenției asistenței sociale îl constituie următoarele categorii: familiile sărace, copiii abandonați, instituționalizați sau cei care trăiesc într-un mediu familial/social advers, minorii

delincvenți, tinerii neintegrați, persoanele dependente de droguri, persoanele cu handicap, persoanele bătrâne neajutorate, persoanele cu boli cronice, fără susținători legali, persoanele suferinde de pe urma calamităților naturale, sociale, persecuții și discriminări de orice tip etc.

Se poate face o confuzie între sistemul de asistență socială și cel al asigurărilor sociale. Pentru a beneficia de asistență socială, nu este necesară o contribuție anterioară, fondurile provin de la bugetul de stat și din donațiile individuale sau de la comunitate. Prestația se face în funcție de nevoia existentă.

Are loc un „pact social” prin care colectivitatea se angajează să ajute pe cei considerați de către ea ca fiind în nevoie, fără ca mulți dintre ei să aștepte a primi la rândul lor ajutor, bazându-se pe principiul solidarității, în timp ce asigurările sociale presupun un sistem contributiv întrucât fondurile de aici provin din contribuțiile sistematice ale populației active. Prestația este direct proporțională cu contribuția. La bază stă un contract ce intervine între părți: pe de o parte, cea care dorește să obțină certitudinea despăgubirii/ compensației, pe de altă parte, cea care furnizează siguranța la un preț dinainte stabilit. Aici perioada de furnizare a venitului poate să se desfășoare pe o perioadă determinată sau nu, de timp, iar în sistemul de asistență socială, perioada este limitată.

În condițiile în care o persoană nu beneficiază de suficient suport din partea celorlalte straturi de protecție socială: bunuri și servicii oferite gratuit colectivității (educație, sănătate etc.), sistemul de asigurări sociale (pensiile de bătrânețe, de boală sau de urmaș etc.), sau sprijinul universal acordat persoanelor cu nevoi speciale (familiilor cu copii, persoanelor cu handicap etc.)

aceasta poate să apeleze la ultimul strat al protecției sociale care îl constituie asistența socială.

Asistența socială poate fi privită din mai multe perspective și anume: perspectiva profesiei (cu statut propriu, scopuri caracteristice și cod deontologic propriu), perspectiva sistemului educațional formativ (cu nivele distincte de educație și calificare) și perspectiva sistemului instituțional-administrativ (activități, servicii, programe desfășurate în vederea soluționării cazurilor).

Asistența socială presupune o relație interpersonală și de interacțiune între cei doi poli ai relației, asistentul social profesionist și asistatul social, relație întreprinsă în vederea soluționării problemelor celui în cauză, a determinării factorului care a generat situația de criză și autodeterminarea asistatului de a lua singur decizia potrivită.

E. Zamfir definea serviciile de asistență socială drept programe specializate, activități organizate, tehnici de intervenție socială, metode de identificare a necesităților și tipurilor specifice de disfuncționalități a persoanelor cu probleme.[1]

Sistemul serviciilor de asistență socială cuprinde atât servicii sociale oferite de instituții de stat, cât și servicii sociale oferite de organizații non-guvernamentale (ONG-uri) sau voluntare.

Hefferman J. apreciază că asistența socială are patru obiective principale: Ajută oamenii să-și mărească capacitatea de rezolvare a problemelor.

Facilitează legătura între oameni și sistem, punând la dispoziție resursele necesare. Promovează creșterea interesului și responsabilității organizațiilor față de oameni. Dezvoltă și îmbunătățește politica socială.[2]

Asistența socială se poate clasifica și

în funcție de momentul intervenției: preventivă și de recuperare.[3] Este importantă și de dorit noțiunea de prevenire, decât a traversa o perioadă dificilă, de recuperare. Din nefericire, mulți dintre oameni nu pun accent pe prevenție și ajung în situația de a cere sprijin pentru recuperare. Este necesară o campanie mai amplă de informare cu privire la aceste lucruri în rândul populației.

Potrivit lui R. Rășcanu, scopul asistenței sociale moderne este obținerea cooperării, reechilibrării între persoană și mediul său, depășirea și eliminarea stării de criză, revenirea la un echilibru socio-psiho-economic.[4]

Din punctul meu de vedere, rolul asistentului social este unul foarte complex și necesită un efort și o serie de calități din partea acestuia, de a se pune în locul celui în cauză și de a-l sprijini necondiționat, punându-i la dispoziție o serie de programe și acțiuni pentru un suport atât economic, cât mai ales unul moral.

În general, orice problemă care aduce persoana în situația de a apela la serviciul unui asistent social, poate să creeze o situație de disconfort pentru aceasta în a-și expune elemente personale din viața sa, el dorește atenție, dar mai ales cere o sensibilitate din partea celui care îl asistă pentru a se deschide mai ușor în fața până la urmă a unei persoane străine. Prin urmare, asistentul social trebuie să exprime încredere și nu în ultimul rând, competență profesională.

Numeroase cazuri din țară și de peste tot cer o atenție sporită din partea asistenței sociale. Un stat real al bunăstării ar fi acela în care nu ne-am mai confrunta spre exemplu cu: cazuri de abandon, cu oameni care cerșesc pe stradă ajutor, oameni excluși oarecum și neluați în seamă, neintegrați, delincvenți

etc, sau cel puțin nu cu așa de multe cazuri.

Până când aceste lucruri nu se vor reglementa, putem spune cu părere de rău că asistența socială nu a reușit întru totul ceea ce și-a propus.

Așadar, mersul societății noastre influențează considerabil activitatea și calitatea asistenței sociale.

*Ioana Filipciuc,
Facultatea de Teologie Ortodoxă
„Ep. Dr. Vasile Coman”, Oradea*

Note:

[1] Zamfir Cătălin, Vlăsceanu Lazăr, „Dicționar de sociologie”, Editura Babei, București 1998, p. 62-63

[2] Hefferman J., „Social Work and Social Welfare”, p.44

[3] Roth M., „Introducere în asistență socială. Note de curs”

[4] Rășcanu Ruxandra, „Psihologie și comunicare”, Editura Universității din București, București, 2001, p.171

VASILE LUPU, CTITOR DE LIMBĂ ȘI CULTURĂ ROMÂNEASCĂ (II)

Principalele preocupări de politică externă

În istoria medievală a poporului nostru, istorie atât de frământată și fascinantă, sunt puține personalități care să fie lăsat pentru posteritate documente menite să ilustreze concepțiile și preocupările lor cu privire la modul de organizare al politicii externe. Astfel, Ștefan cel Mare sublinia, în mesajul trimis la Veneția (1478) prin Ion Țamblac, locul pe care-l avea la vremea respectivă Moldova în relațiile internaționale de pe continentul nostru. „Nici nu vreau să spun de cât folos este această țară a mea pentru creștinătate, socotind că este de prisos, căci este lucru știut bine de toți că e zid de apărare al Țării ungurești și al Țării leșești”. Un secol și ceva mai târziu, Mihai Viteazul, domn al Moldovei pentru

scurtă durată, arată aceleorași cercuri politice europene, în scrisoarea trimisă ducelui de Toscana (1601), că unul din scopurile sale era să obțină un loc de cinste în viața politică europeană: „am luptat ... în slujba creștinătății, iar la urmă să pună cu cinste un capăt ostenețelor mele și să ne aducă un nume veșnic după moarte ... spre a căpăta și eu un loc și un nume în creștinătate”. [1]

Vasile Lupu a rămas în conștiința contemporanilor prin stabilitatea de care a dat dovadă în orientarea politicii sale externe din raporturile cu înalta Poartă și cu adversarii acesteia, în special cu Polonia. Prin talentul său diplomatic, a reușit, pe de-o parte, să fie devotat puterii suverane, iar pe de altă parte, atunci când era nevoie, cu totul trecut de partea taberei puterilor europene adversare Imperiului Otoman. De altfel, gândirea politică a lui Vasile Lupu, în domeniul politicii externe a făcut obiectul cercetării istoricilor încă din secolul trecut.

Așa, de exemplu, A. D. Xenopol a constatat că acesta a dovedit o prezență activă în relațiile internaționale europene ale vremii, având drept scop sporirea prestigiului Moldovei în rândul celorlalte țări de pe continentul nostru. [2] În ultimele decenii un alt istoric, Gh. Bezviconi, consemnând calitățile de abil diplomat și om politic ale lui Vasile Lupu, sublinia contribuția acestuia în dezamorsarea unor conflicte politice și militare implicând Imperiul Otoman, Polonia, Rusia, Austria și Veneția. „Este meritul personal al acestui domn, care în vremuri deosebit de grele, când nu numai domnia lui, dar însăși țara prezentase slabe cheazășii pentru legăturile internaționale temeinice, a știut să-și păstreze echilibrul între marile puteri vecine, ducând timp de douăzeci de ani o politică abilă și păstrând, totuși, prestigiul țării”.

Calitățile diplomatice de care a dat dovadă Vasile Lupu în numeroase împrejurări ale activității sale politice s-au evidențiat, atât în ambianța oferită de mediul în care a trăit înainte de a dobândi tronul, cât și în răstimpul de aproape două decenii în care a domnit în Moldova ca un adevărat autocrat bizantin. Miron Costin, care i-a servit de curier în 1653 într-o misiune în Polonia, afirmă în cronica sa că acesta era „un om cu hire înaltă și împărătească, mai mult de cât domnească”, că totodată avea „nesățioasă hirea domnilor spre lățirea și avuție”. [3]

Istoricii care au studiat trăsăturile sale morale și mai ales comportamentul său față de contemporanii cu care a venit în contact direct, îl consideră un adevărat „tiran”, biziundu-se pe noroc, un vânător de bogăție și putere, pe lângă faptul că a dovedit a fi și „pismăreț”, un lacom, un nesățios; „lui îi trebui să se amestece în toate, să umilească pretutindeni, să stăpânească tot mai departe”. „Visurile lui de mărire îl stăpâneau până la nebunie” a afirmat un istoric din perioada interbelică, V. Motogna. [4] În fine, nimeni nu mai contează azi pe faptul că fiul lui Nicolae Coci a fost și un „om de baci, deștept și bogat”, dar era și un ambițios peste măsură, exagerat de autoritar. [5]

Cât privește relațiile cordiale pe care le-a întreținut când cu înalta Poartă, când cu Polonia, când cu Imperiul Habsburgic, credem că în gândirea politică a lui Vasile Lupu acestea au fost doar atitudini de conjunctură în lupta pentru bunăstarea familiei sale și pentru Moldova. În esență, fiul lui Nicolae Coci, după ce a ajuns domn, și-a folosit toate talentele cu care-1 înzestraseră natura, neprecupețind nici un efort și nici bani pentru un plan politic îndrăzneț și de mare anvergură, pentru a cărui aplicare s-a zbugiumat timp de aproape două decenii, și anume unirea țărilor române printr-o dinastie comună,

întemeiată de el.

În linii generale, ideea nu-i aparținea, deoarece ea fusese mai înainte realizată de Mihai Viteazul, cu deosebire că unirea din 1600 se înfăptuise prin scoaterea țărilor române de sub dominația otomană.

În același timp, Vasile Lupu abia pășise pe treptele boieriei, sub protecția lui Radu Mihnea, domnul Țării Românești și a fiului acestuia Alexandru Coconul. Este puțin probabil ca el să fi preconizat unirea sub aceeași dinastie a țărilor române înainte ca aceasta să fi fost realizată pentru scurt timp de protectorii săi. Cert este faptul că el a înțeles că un astfel de proiect era posibil numai cu aprobarea înaltei Porți și, ca atare, a acționat la timpul potrivit în această direcție. A știut apoi că Radu Mihnea a obținut din partea sultanului domnia în Moldova și pentru fiul său domnia în Țara Românească, astfel că în anii 1623-1626, în cele două principate, se aflau la conducere membrii aceleiași familii, erau deci o unire de familie, o uniune dinastică, dinastia fiind a basarabilor. Și pentru că Alexandru Coconul era mult prea tânăr și fără experiență în treburile politice ale țării, era firesc că tatăl său să-i lase ca sfetnici o seamă de boieri atașați familiei, Cronicarul Radu Popescu prezintă aceste împrejurări astfel: „Rămânând Alexandru Vodă în domnie cocon tânăr, cu mumă-sa, au lăsat Radu Vodă boierii înțelepți de căutau trebile țării”, iar Stoica Lulescu cam tot așa, „Alexandru Coconul avea boieri foarte credincioși de căutau toate trebile domniei și ale țării și toate judecățile era asupra lor și domnia foarte bine și cu pace.”[6]

Pentru promovarea unei politici externe active, a reușit să pună la punct un aparat administrativ specializat, fără precedent până la el. Pe de o parte, a dat o mare extindere cancelariei domnești unde își desfășoară activitatea nu numai

numeroși gramatici greci și copiiști, dar și mulți tâlmaci pentru limbile greacă, turcă, latină, polonă, maghiară, rusă, italiană, potrivit mărturiilor unor contemporani ca Marco Bandini și Arsenie Suhanov. Totodată, în prejma sa se aflau secretari care-l însoțeau la întrevederile cu solii străini sau cu personalități politice și culturale din alte țări; așa de exemplu, pentru limba latină și polonă era George Katnarski, un prelat iezuit, iar pentru limba italiană doctorul Scogardi.[7] În același scop, Vasile Lupu a dat o mare atenție întreținerii unei rețele de agenți informatori peste hotarele Moldovei.

De asemenea, protocolul cu care erau întâmpinați solii străini și modul cum erau găzduiți aceștia în timpul șederii lor în capitala țării a fost un punct important în strategia diplomatică a domnitorului moldovean. Așa de exemplu, se știe că și în timpul lui Vasile Lupu, solii locuiau în anumite case din preajma Curții. Solii străini primeau la sosire tain, pentru ei și pentru suita lor, în bani și în natură, iar la plecare daruri din parte domnului. Cu prilejul primirii solilor străini la Curtea sa, unul din aceștia, prelatul catolic, Marco Bandini, în 1647 a schițat un reușit portret literar al domnului Moldovei, care merită să fie reținut pentru elementele originale pe care le conține: „Domnul care nu este prea înalt ci de o statură potrivită, cu fața oacheșă cu reflecte rumene și aurii, cu sprâncenele negre, fruntea înaltă, nasul spre acvilin, buzele puțin întredeschise, mustățile și barba neagră, cu o expresie severă și o căutătură și încă mai severă a ochilor, se înfățișa cu o maistate împărătească”.[8]

Gândirea lui Vasile Lupu privind politica externă a Moldovei se reflecta și în unele prevederi ale cărții românești de învățătură din 1646.[9] Se prevedeau pedepse împotriva acelor care erau dovediți că au insultat pe solii străini aflați

în exercitarea misiunii lor diplomatice.[10] În pravila Țării exista totuși menționată și situația în care solul era lipsit de imunitate diplomatică și anume în cazul nepărsării țării la porunca domnului sau când acesta s-ar fi dovedit că nu a acționat în mod cinstit în executarea misiunii ce o avea de îndeplinit.[11]

*Prof. Simona Indrean,
Colegiul Tehnic „Constantin Brâncuși”,
Oradea*

Note:

[1] N. Iorga, *O istorie a lui Mihai Viteazul de el însuși*, București, 1926, p. 332-349

[2] A. D. Xenopol., *Istoria românilor din Dacia Traiană*, vol. IV, București, 1914, p. 26-27

[3] M. Costin, *Letopiseșul Țării Moldovei de la Aron Pumnul încoace*, București, 1982, p. 113

[4] A. Ligor, *Prin Moldova lui Vasile Lupu*, București, 1987, p. 66

[5] N.M. Popescu, *Chiril Lucaris și Ortodoxia*, București 1946, p. 445

[6] Radu Popescu, *Istoria Țării Românești*, București, 1963, p. 90- 94

[7] M. Holban, M. Alexandrescu, D. Bulgaru, P. Cernăvodeanu, *Călători străini despre Țările Române*, vol. V, p. 304

[8] *Ibidem*, p. 53, 69, 114-117

[9] Valentin Al. Georgescu, P. Strihan, *Judecata domnească în Țara Românească și Moldova 1611-1831*, București, 1912, p. 46

[10] P.P. Panăitescu, *Începutul dreptului scris în limba română*, în „Studii”, vol. IV, București, 1954, p. 45

[11] *Ibidem*

A FI PLĂCUT CELOR DIN JUR

Gazdă vs Musafir

De la cea mai scurtă vizită (un fel de „bună ziua”) până la ceaiul dansant, onomastici, serate etc, calitatea de gazdă sau invitat presupune respectarea anumitor reguli de comportament, în funcție de natura reuniunii (restrânsă – intimă- sau, dimpotrivă, mai largă).

Întotdeauna, spre a crea o atmosferă plăcută, gazda poștește și începe o conversație, de preferință subiecte obișnuite, de largă circulație. Trebuie

procedat astfel încât să poată participa la discuție oricare dintre invitați.

Gazda va lăsa să „cadă” conversația în gol la timpul potrivit, moment în care vizitatorii/invitații se ridică și pleacă, fără să dea nicio explicație. Nu este necesară.

Cele mai importante aspecte:

- Invitația se face din timp;
- la ziua de naștere nu se recomandă să se facă invitații;
- Invitați fiind, să mulțumiți pentru atenție, chiar dacă nu o puteți onora;
- În vizită se pot duce flori(dacă se face vizită unei femei sau unei perechi căsătorite). Niciodată altfel de cadouri (prăjituri, bomboane, băuturi etc), cu excepția celor din familie, foarte apropiati;
- La o serată se va sta atât timp cât lumea se amuză și numărul invitaților nu scade peste o limită acceptabilă. Dacă o treime sau, eventual, o jumătate din invitați au plecat, serata se poate considera încheiată;
- Gazda nu va insista niciodată ca vizita să se prelungească. Cei care au venit și-au socotit timpul într-un anumit fel;
- Nu fixați ora vizitei imediat după încetarea lucrului;
- Punctualitatea – un autentic certificat de seriozitate în orice împrejurare, deci, și în acest caz.

Paul Țop

ÎNTRE IERI ȘI MÂINE

Facebook, uneori

Nu sunt adeptul teoriei conspirației, conform căreia Facebook-ul a fost făcut să ne inventarieze pe toți, ci pur și simplu știu că odată intrat acolo, te pierzi urmând fire invizibile de firimituri de pâine, ca în poveștile fraților Grimm, într-o pădure infinită a posibilităților, iluziilor sau tentațiilor dintre cele mai

bizare. Și astfel, uiți să mănânci, să dormi, să mergi la muncă, să-ți scoți copilul de la grădiniță...

Dar azi s-a întâmplat altfel. Privind printre miile de imagini urcate pe site-ul școlii noastre de-a lungul anilor, m-au încercat niște sentimente contradictorii, emoții, regrete, speranțe și multe, multe întrebări. În contextul vremurilor de restriște, atât economică, dar mai ales spirituală, aflat la ceas de cumpănă, mi-am pus pentru prima dată întrebarea: *unde merg cei care termină școala?* De ce, abia acum? – Nu vreau nici să mint, nici să bravez găsind un răspuns savant, dar cred că, având mereu o clasă de care să mă ocup, timpul trecut și viitor își pierde din consistență. Trăim un prezent continuu în care generațiile care se succed devin, indiferent de localizarea spațio-temporală, elevii noștri. Nu este doar o denumire formală, este o colecție valoroasă de dovezi ale identității noastre, ca dascăli.

Și pentru că mi s-a dat de înțeles că viitorul meu în această școală este foarte incert, am simțit nevoia acută să-mi mai văd o dată elevii, de parcă, dacă de mâine aș fi taximetrist, această conexiune nevăzută s-ar rupe iremediabil. Cum ar spune maestrul Shakespeare,

Tired with all these, from these would I be gone,

Save that, to die, I leave my love alone.

Așa încât am pus repede mâna pe odiosul Facebook și din câteva clicuri aveam deja zece conexiuni, iar altele urmau să li se alăture, urmând efectul de propagare a valului „a intrat dirul pe facebook”.

Conexiuni

Generația T (T este reprezentantul lor prin rezultate, aptitudini, comportament, realizări personale, impact asupra

echipei) a terminat școala în 2009. Poza la care mă oprisem era una de grup, de la festivitatea de închidere a anului școlar. Din 28 reușiseră să găsească linia de sosire doar 18, restul pierzându-se pe parcurs. Chiar dacă cu T, G sau A ne mai vedem la diverse ocazii, chiar dacă C sau E îmi mai fac câte o vizită surpriză în mijlocul orelor, chiar dacă D sau R mă mai abordează *online* cu diverse întrebări, pe majoritatea îi percep doar prin urmele pe care le lasă fie pe web, fie prin poveștile altora care mai știu ceva despre ei.

Primul mi-a răspuns T, ca de fiecare dată. Deși, despre el cam știu tot. Scrie constant pe blog, compune muzică, se implică în diverse proiecte și lucrează la *Celestica*, ca *inventory planner*. Chiar dacă putea să termine orice specializare a facultății din Oradea, a concluzionat după un an de *Calculatoare* că e inutilă, și-a luat viața în mâini și a evoluat de la un an la altul în urcușul profesional, fiind apreciat și promovat constant. S-a angajat să dea niște telefoane și mailuri pentru a-i pune pe toți „online”.

Cu doar câteva secunde în urmă, îmi răspunde A, singura fată din cele 6 care au început liceul și au ajuns să-l și termine - la început o pisică sălbatică nemulțumită, apoi o felină plină de grație și bucurându-se de protecția tuturor colegilor. Ea lucrează de câțiva ani la *Connect Systems* și se pare că în curând va spune memorabilul „Da!”.

Apoi au urmat bufonii clasei, mereu puși pe șotii, R și V, despre care nu puteai decât să speri că se vor ține departe de belele. Din fericire, adevăratul lor potențial s-a descătușat după terminarea liceului. Cel care mereu se contra pe orice subiect va ajunge în curând avocat, iar celălalt, pasionat de hacking, este la a doua bursă peste

granițe, în Portugalia, unde își pregătește lucrarea finală de cercetare.

A intrat și ieri timidul, azi proaspătul cap de familie S, care în paralel lucrează la *West Market* și studiază *Inginerie Electrică*. De la el am aflat de Ss că lucrează la *Hanil* și D la un abator în Germania, unde „o duce bine”.

R mi-a spus că C împreună cu fratele său au o firmă de transport de persoane cu microbuzuri, că șmecherul de O lucrează la *McDrive*, că pe J l-a rezolvat tacsu’ la firma lui, iar D încă se chinuie să prindă loc între primii 11 la o echipă de fotbal din liga a 3-a în Spania.

De B n-au știut să-mi spună niciunul, dar le-am spus eu că e bine, studiază și se întreține lucrând la un casino de cartier.

Între timp am mai găsit câteva mesaje ascunse printre cele active, din care aflu că F lucrează la *Agricola Bacău* și K la o bază militară americană amplasată în Miesenbach, Germania.

Un posibil final

Promit să-i găsesc și pe ceilalți, care au terminat acum 8 ani, să mă asigur că sunt bine, că și-au găsit sau sunt pe drumul care-i va duce către visele lor, multe începute de pe băncile școlii.

Unde vor fi peste 4 ani cei care își îndreaptă acum pașii spre mine?

Unde voi fi eu?

Cogito, ergo sum.

*Prof. Radu Németh
Colegiul Tehnic „Constantin Brâncuși”,
Oradea*

FOAMEA

Scriitorul norvegian, Knut Hamsun (4 august, 1859 – 19 februarie 1952) debutează în anul 1890 cu romanul *Foamea* ceea ce îi va aduce în scurt timp

o mare notorietate în rândul scriitorilor de literatură de sfârșit de secol XIX.

Romanul care este în mare parte autobiografic, după cum însuși autorul avea să precizeze ulterior, prezintă viața lui *Andreas Tangen*, un alias pe care îl folosește Hamsun, un tânăr care se zbate să supraviețuiască în tumultosul oraș *Christiania* (Oslo) în iarna anului 1879 spre 1880. Tânărul *Tangen* care abia împlinise 21 de ani se scaldă într-o sărăcie lucie în pofida inteligenței și iscusinței de care dă dovadă pe tot parcursul romanului.

Personajul lui Hamsun stă în mod constant sub semnul foamei și implicit al nebuliei iminente. Lipsit de orice fel de mijloc de a se întreține, sărac lipit, cu haine mult prea zdrențuroase pentru a putea aplica pentru o slujbă, singura armă rămasă este scrisul pe care acesta îl folosește în mod constant.

Se chinuie cu disperare să redacteze un articol pentru ziarul *Comandorului*, scrie pe străzi, sau în cămăruța lui minisculă pentru care nu a plătit chirie de câteva luni și riscă să fie aruncat în stradă în orice clipă.

Senzația acută de foame nu dispare nicio dată, ea fiind prezentă permanent, chinuind în mod constant atât fizicul, cât și psihicul lui *Andreas Tangen*.

Vedem cu ușurință cum senzația de foame își spune cuvântul asupra sănătății mentale - “*Îmi era îngrozitor de foame. Pe stradă am găsit o așchie de lemn și am început s-o mestec. Aceasta mi-a ajutat. Oare de ce nu mă gândisem mai demult la așa ceva?*”. Monologurile interioare pe care le poartă personajul arată o clară influență dostoevskiană, mai ales cu tânărul Raskolnikov din *Crimă și Pedepsă*.

Ca un copil trist, își făurește povești pline de magie și glorie în care desigur

povestea de iubire ocupă un loc primordial.

Palatele uriașe, cu geamuri de cristal și drumuri pavate cu trandafiri galbeni, arată romantismul dus până aproape de nebunie, închipuirea dragostei perfecte căreia îi dă numele de Ylajali.

Realitatea face ca în calea lui să iasă o femeie, dar care se dovedește a fi o replică inferioară celei plătuite de fantezia lui. Este trezit însă de fiecare dată din aceste reverii de senzația bolnăvicioasă de foame.

Neaștat de nimeni și nimic, romanticului rătăcitor i-ar prinde bine o schimbare pe care un om în situația lui nu va ezita să o îmbrățișeze și își va asuma riscuri indiferent unde acestea îl vor purta.

Claudiu Tamaș

*Facultatea de Istorie, Relații
Internaționale, Științe Politice și Științele
Comunicării, Oradea*

MĂNĂSTIREA IZBUC-ISTORIE, SPIRITUALITATE ȘI CULTURĂ (continuare din Nr.1)

Urmașii starețului Atanasie

După retragerea lui Atanasie din 1937, la Mănăstirea Ghighiu, de pe Valea Prahovei, unde va și muri. Progresul vieții duhovnicești și gospodărești din Mănăstirea Izbuc cunoaște un anumit regres, generat și de situația grea din timpul celui de-al doilea Război Mondial.

Stăreția mănăstirii va fi preluată pentru scurte perioade de timp de ieromonahii: Ermoghen Berzea (1937-1940), Artemie Bender (1940- 1946), Nichita Ciurdea (1946- 1947), cel din urmă ucis de un grup de tâlhari, care bănuiau că mănăstirea ar fi deținătoarea unei mari comori. În aceasta perioadă,

Izbucul a fost în proprietate cu pădurea de la Milovacu, o întindere de 300ha.

După Nichita, a urmat starețul Simion Drahnea (1954- 1955). În 1954 a fost strămutată în incinta Mănăstirii Izbuc o mică biserică de lemn din curtea Tribunalului Beiuș care a primit hramul „Adormirea Maicii Domnului ”datând din sec. XVII, amplasată în apropierea stăreției.

În timpul regimului comunist, în ciuda decretului din 1959, de desființare a mai multor așezăminte monahale în întreaga țară, Mănăstirea Izbuc a reușit să se salveze, funcționând în continuare.

Protosinghelul Ioanichie Popescu (1955-1984) succesorul lui Simeon Drahnea, a transformat din temelii vechea biserică din lemn a lui Atanasie Popescu, extinzând-o la dimensiunea de 24m lungime și 8m lățime, cu pereți de cărămidă. Noul așezământ monahal cu hramul „Izvorul Tămăduirii” a fost sfințit la 14 octombrie 1959 de episcopul Valerian Zaharia. Între 1971-1972, această biserică va fi împodobită cu o frumoasă pictură în tempera de către pictorul Nicolae Popa din Cepari, jud. Argeș, slujba de resfințire fiind săvârșită la 15 august 1972 de către episcopul Doctor Vasile Coman. Ioanichie va restaura și biserica, acoperind-o cu tablă și împodobind-o cu pictură.

Al doilea ctitor spiritual al mănăstirii, după Roman Ciorogariu, poate fi socotit vrednicul de pomenire episcopul Doctor Vasile Coman, care după pensionarea în 1984 a părintelui Ioanichie, l-a numit stareț pe ieromonahul Iorest Grebenea, care a venit de la Mănăstirea Putna.

După numai un an de activitate, starețul Iorest a reușit să ridice din temelii o nouă stăreție. La sfințirea acestuia ce a avut loc la 12 octombrie 1986, Preasfințitul Vasile l-a hirotesit protosinghel.

Un an mai târziu, la 1987, s-a ridicat o impozantă clădire cu două nivele, lungă de 26m și lată de 6m, după modelul Mănăstirii Valamo din Finlanda.

Biserica de lemn de la Beiuș a primit forma inițială, fiind acoperită cu șindrilă și înzestrată cu iconostas strane și scaune, toate din stejar sculptat. În perioada stăreției sale, în 1989 s-a construit un paraclis de piatră împodobit cu pictură în frescă cu iconostas și strană din stejar. După Iorest Grebenea au urmat la stăreția mănăstirii: ieromonahul Lucian (1989-1990), Maxim Ambrozie (1990- 1993), Clement Pop (1993- 1995), Pimen Roșianu (1995-1998), Arsenie Boariu (1998-2001), Timotei Mangrău (2001-2007), Dometie Pitiș (2007-2009) Arhimandritul Mihail Tărau din 2009 până în prezent.

Mănăstirea Izbuc astăzi

După intronizarea Preasfințitului Sofronie ca episcop al Oradiei, acesta a luat o serie de măsuri, în spiritul vrednicilor săi înaintași, pentru revigorarea vieții monahale de la Izbuc. Preasfințenia Sa și-a stabilit aici reședința de vară. În ultimii ani a organizat la mănăstire tabere de creație pentru copii talentați. S-a preocupat și de mărirea obștii, astăzi numărul viețuitorilor ajungând la 25.

Pe 6 iunie 2009, în Sâmbăta Rusaliilor, l-a instalat stareț pe energicul și harnicul protosinghel Mihail Tărau în prezent arhimandrit, hirotosit de Preasfințitul Sofronie în 2011. Într-un timp foarte scurt, Arhimandritul Mihail a reușit să ridice și să dea în folosință clădirea cu două nivele, care adăpostește 15 chilii, bucătăria și trapeza mănăstirii. De asemenea, a reușit să înalțe un nou altar de vară, mai spațios decât precedentul și să ridice un pangar acoperit și îmbrăcat în șindrilă.

O altă construcție importantă pentru Mănăstirea Izbuc este și clădirea care are 19 camere și o mansardă mare, pe patru nivele, în prezent se acoperă cu tablă

Visul cel mai mare al viețuitorilor mănăstirii este construirea noii biserici, a cărei piatră de temelie a fost pusă la 16 mai 2010 de către Preasfințitul Episcop Doctor Sofronie, punând hramul „Adormirii Maicii Domnului” și „Sfinții Părinți de la Sinodul I Ecumenic”

Biserica nouă se construiește pe locul vechii biserici, construită de Protosinghelul Atanasie Popescu respectiv Ioanichie Popescu, biserica care a fost demolată fiind într-o stare avansată de degradare, nemaiputându-se renova.

Biserica este inspirată după modelul bisericii Mănăstirii Ravanița din Serbia, ctitorie a Sântului Cneaz Lazăr.

În vara anului 2011, s-a turnat fundația ajungându-se la cota zero, în prezent se lucrează intens la zidirea bisericii.

În primăvara anului 2011, a fost construit un paraclis de lemn provizoriu de 20m lungime și 8m lățime, unde se săvârșește în fiecare zi Sfânta Liturghie și cele Șapte Laude. Din cărămida vechii biserici s-a ridicat o clădire pentru bucătărie și bucătărie de vară, la nivelele de sus aflându-se chiliile și o mansardă

Viata monahală de la Mănăstirea Izbuc trăiește o culme nemaîntâlnită, adăpându-se din seva vechii sihăstriei monahale preluând cu noblete, gingășie sufletească firul rugăciunii neîntrerupte, în prezent viețuind 25 de suflete

Unicitatea Mănăstirii Izbuc

Ceea ce face ca Mănăstirea Izbuc să fie unică este, în primul rând, Izvorul cu apă tămăduitoare care se manifestă ca un izbuc carstic, fiind declarat monument al naturii, el izbucnind la intervale de 7-15 minute, de unde și denumirea de “izbuc”.

Izvorul este binecuvântat, având puteri miraculoase de vindecare a multor boli pentru cei care iau din apa lui cu credință. Apele sale au dăruit vedere orbilor, vindecare de cancer și alte boli incurabile și nu în ultimul rând a dăruit naștere de prunci celor ce s-au rugat și au luat din apă cu credință

Al doilea fenomen unic îl constituie icoana Maicii Domnului, făcătoare de minuni, aducătoare de pace și liniște sufletească. Icoana este o copie după o altă icoană din Muntele Athos, care a fost tăiată cu sabia de un turc și din chipul Maicii Domnului și al Mântuitorului a ieșit sânge. Bătrânii din satele învecinate mărturisesc că rănilor de pe chipul Maicii Domnului s-au accentuat în anul 1947, când au fost asasinați călugarii împreună cu starețul lor. Pacea și liniștea datorite de icoană se simt de la intrarea în Sfânta Mănăstire, după cum mulți pelerini simt acest lucru și îl mărturisesc.

Pe lângă „Izvorul tămăduitor” și icoana „Maicii Domnului aducătoare de pace și liniște sufletească”, la Sfânta Mănăstire se află pentru închinare și o raclă în care sunt adăpostite paisprezece părțile de Sfinte Moaște de la paisprezece sfinți, printre care: Sfântul Ierarh Nectarie de Eghina, mare făcător de minuni, Sfântul Mare Mucenic Mina descoperitorul pagubelor, Sfântul Cuvios Serafim de Sarov, Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași, Sfântul Ghelasie de la Râmănești și alți sfinți tămăduitori.

Mănăstirea Izbuca își are porțile deschise pentru fiecare pelerin care dorește să-i calce pragul și să primească din marea binecuvântare ce se revărsa în acel loc ocrotit de Maica Domnului, în fiecare an trecând pe aici zeci de mii de pelerini, mai ales de „Adormirea Maicii Domnului” și „Izvorul Tămăduirii” când se serbează cele două hramuri ale

mănăstirii și vin mii de pelerin din toate colțurile lumii.

*Singhel Antonie Vaș (Andrei-Ovidiu)
Anul IV, Facultatea de Teologie
Ortodoxă „ Episcop Doctor Vasile
Coman” din Oradea*

Note:

1. Elisaveta Roșu, Roman R Ciorogariu(1852-1934). *Repere istorice*, ed. Arca, Oradea, 2006
2. Pr. Florian Roman. *Izvorul Izbuca de la Călugări art. în Țara Beiușului*, anul. I, 2004 nr. 4, p.2
3. Roman R. Ciorogariu(1852-1936) Studii și documente. Ed. Episcopiei Ortodoxe Române a Oradiei, Oradea 1981
4. Sebastian Dumitru Cârstea „*Monahismul ardelean în trecut și astăzi*” Editura Andreană Sibiu
4. Arhid. Dr. Teodor Savu, *Mănăstirea Izbuca-Bihor, Popas aniversar*, art. în M.A. an 33, 1998, nr.1

MÂNĂSTIREA STELEA

- scurt istoric -

Pe la 1654, Târgoviștea avea peste 80 biserici și mănăstiri, cele mai multe din piatră. Din mănăstiri mai mare era a Stelei, chiar monumentală pe alocuri, zidită cu cheltuiala lui Vasile Lupu în cinstea împăcării lui cu Matei Basarab, așa cum reiese din pisanie. Mănăstirea Stelea din Târgoviște, stă și astăzi tare ca tunul, forma ei arhitectonică este aceea a Trei Ierarhilor din Iași, fiind zidită pe modelul sfintei Sofii: înaltă, vastă, sprijinită pe mai multe coloane și foarte impozantă. Brădele de piatră încolăcite ce leagă de jur-împrejur și pe una și pe alta, sunt identice, ca două picături de apă, și ne dovedește, mai presus de orice îndoială, că ambele biserici au fost edificate de unul și același arhitect.[1]

Ansamblul arhitectural al Mănăstirii Stelea reprezintă o zonă cu profunde implicații în evoluția urbanistică a orașului medieval, cu construcții ridicate

pe parcursul mai multor veacuri, ultima - considerată cronologic - fiind ctitoria lui Vasile Lupu din 1645. Mărginit de Calea Domnească, situat la 150 m sud-est de Curtea Domnească și la 200 m nord de Mitropolie, el își justifică denumirea de „Ansamblu arhitectural” prin înseși componentele sale:

- Biserică din veacul al XIV-lea, alta din veacul al XV-lea, un turn-clopotniță, toate aflate în zona sudică a mănăstirii; urme ale unor construcții de la sfârșitul veacului al XV-lea;

- Mănăstirea ridicată în a doua jumătate a veacului al XVI-lea de negustorul Stelea, menționată în 1582 de un hrisov prin care Mihnea Turcitul întărea o danie făcută mănăstirii și, mai apoi, de documentele din 1614, 1617 și 1623;

- Mănăstirea cu biserica din veacul al XVII-lea ridicată de Vasile Lupu, domnul Moldovei.

Așadar, către mijlocul veacului al XVII-lea, domnul Moldovei ridică din nou, între anii 1636-1637 și 1644-1645, biserica păstrată până astăzi, o nouă casă egumenească, chilii și ziduri de incintă. Pisania împodobită cu bourul Moldovei,[2] plasată deasupra portalului de la intrarea în pronaos, menționează:

"Cu voia Tatălui și cu ajutorul Fiului și cu săvârșirea Sfântului Duh, iată eu, robul și închinătorul Io Vasile Voevod din mila lui Dumnezeu Domn al Țării Moldovei. Acest sfânt hram al Învierii lui Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos l-a făcut mai înainte Stelea negustorul, unde zace și trupul răposatului părintelui meu, Nicolae Vel Aga. Iar acum când mi-a dăruit Dumnezeu domnia Țării Moldovei, am dăruat acea dintâi Sfântă Biserică până în temelii și cu ajutorul lui Dumnezeu am început s-o zidesc din nou, în zilele fratelui nostru, Io Matei Basarab Voevod, din mila lui Dumnezeu Domnul

Țării Ungrovlahiei și s-a săvârșit, cu voia lui Dumnezeu în luna lui septembrie 7 și anul 7154".

Iată ce notează Paul de Alep[3] în însemnările sale: „Ea poartă numele Învierii Domnului, dar muntenii o numesc Mănăstirea Stelea. E mare și îngrădită cu un zid de piatră... Biserica e măreață și înaltă, având două elegante turle cu mai multe cruci, pentru a căror poleire s-a cheltuit, se zice, șapte sute taleri venețieni. Iconostasul, de artă rusă, este minunat și are trei uși”.

Există mărturii[4] care amintesc de o școală grecească ce funcționa de la sfârșitul veacului al XVIII-lea în chiliile Mănăstirii Stelea și care a dăinuit până către 1840. Aici au învățat printre alții, Grigore Alexandrescu, I. H. Rădulescu și Vasile Cârlova. După secularizarea averilor mănăstirești, în 1863, Biserica Stelea devine biserică parohială, fiind întreținută de stat. În perioada 1865-1876 se fac reparații la învelitoarea bisericii, precum și unele lucrări la chilii.

În 1881, o comisie care a vizitat mai multe monumente din țară, constată starea de degradare a clădirilor de la Mănăstirea Stelea și inițiază o „restaurare generală”. Succesiv între anii 1943-1947, 1971-1975, 1982-1988, 1991-1999 și 2002 au loc lucrări de reparații la întreg ansamblul arhitectural.

Dintre obiectele de cult ale bisericii s-au mai păstrat stranele, două jilturi brâncovenești, unul purtând stema Țării Românești (ambele aflate astăzi în colecțiile Muzeului Național de Istorie a României), un disc de argint aurit dăruit de Doamna Stanca în 1599-1600 și un potir de argint aurit filigranat dăruit de Vasile Lupu.[5] Tot din vremea lui Vasile Lupu datează o cristelnița din piatră aflată în pronaosul bisericii. De la Vasile Lupu provine și o anaforniță din argint aurit, cu stema Moldovei, păstrată

astăzi în colecțiile Muzeului Național de Artă. Din 1763-1764 datează un pomelnic-triptic din lemn, provenit de la Mănăstirea Stelea, aflat în prezent în colecțiile Patriarhiei.

*Prof. Simona Indreacan,
Colegiul Tehnic „Constantin Brâncuși”,
Oradea*

Note:

[1]M. Holban, M. Alexandrescu, D. Bulgaru, P. Cernăvodeanu, *Călători străini despre Țările Române*, vol. V, p. 253

[2]G. Alexandrescu, *Balade*, Iași, 1853, p. 58

[3]M. Holban, M. Alexandrescu, D. Bulgaru, P. Cernăvodeanu, *op. cit.*, vol. V, p. 253

[4] vezi Vasile Dumitrache Florești, *Mitropolia Munteniei și Dobrogei*, Ed. Saeculum, București, 2002; Mihai Vlasie, *Drumuri spre mănăstiri*, Ed. Nemira, București, 2000

[5]Drachici Monolachi, *Istoria Moldovei pe timp de 500 de ani până în zilele noastre*, p. 26

TOTUL DESPRE VITAMINA A

Vitamina A este una dintre cele patru vitamine liposolubile necesare pentru un metabolism normal, creșterea și starea generală bună de sănătate. Există două surse alimentare de vitamina A:

- Vitamina A absorbită (retinol);
- Provitamina A (carotenoizi).

Vitamina A absorbită se găsește în țesuturile animale, și nicidecum în legume. În interiorul organismului, retinolul poate fi convertit în acid retinal și acid retinoic, care sunt alte forme active ale vitaminei A. Provitamina A, ca beta-carotenul, sunt precursorii vitaminei A și sunt convertiți în vitamina A în interiorul corpului, de asemenea.

Carotenoizii se găsesc în principal în frunzele galbene, portocalii și verzi, fructe și legume. Media de vitamina A pe care un adult o primește, reprezintă aproximativ o jumătate de vitamina A absorbită, iar restul ca carotenoide.

Vitamina A este stocată în principal în ficat.

Rolul vitaminei A în organism

Vitamina A este o vitamină esențială necesară pentru a menține o stare bună de sănătate. Aceasta este cel mai bine cunoscută pentru rolul pe care îl are în vederea pe timp de noapte, dar are o serie de alte funcții importante, de asemenea. Vitamina A este necesară pentru sănătatea și buna creștere a oaselor și a dinților, funcția de reproducere, precum și funcția normală a sistemului imunitar.

De asemenea, ajută la menținerea sănătății a mucoasei ochilor, căilor intestinale, căilor respiratorii și ale căilor urinare și este necesar pentru expresia genelor normale și dezvoltării embrionare.

Necesarul de vitamina A

Unele probleme de sănătate pot face greu pentru corpul unei persoane de a absorbi aceste vitamine. Dacă aveți o afecțiune cronică de sănătate, adresați-vă medicului dumneavoastră cu privire la posibilitatea de absorbție a vitaminei dvs. Doza zilnică recomandată (DZR) de vitamina A, variază în funcție de persoană, fizic, sex și vârstă.

Surse de Vitamina A

Vitamina a se regăsește numai în surse de origine animală, precum:

- Ficat de vita
- Galbenusul de ou
- Branza Cheddar
- Lapte integral
- Ulei de ficat de cod
- Pestele-spada
- Homar
- Crab negru

Beta-carotenul se regăsește în special în fructe închise la culoare și în legume, precum:

- Cartofi dulci

- Morcovii
- Dovleac
- Broccoli
- Mazare
- Ardei rosu dulce
- Sparanghel
- Rosii
- Varza
- Spanac
- Caise
- Mango
- Pepene rosu si galben
- Andive
- Piersici

Deficiența de vitamina A

Deficiența de vitamina A, poate provoca:

- Orbirea pe timpul nopții (de obicei, o manifestare timpurie);
- O piele uscată, crăpături ale pielii și obstrucționarea foliculilor de păr; vindecarea lentă a rănilor;
- Mucoase uscate, în special a corneei, care poate duce la cicatrici ocular și orbire. Deficiența de vitamina A este principala cauză de orbire la nivel mondial;
- Alterarea funcției de reproducere (de sex masculin și feminin).
- Diaree cronică;
- Creșterea susceptibilității la infecții, în special a tractului respirator, dar și a ochilor, rinichilor și pielii;
- Pietre la rinichi;
- Deprecierea auzului, gustului și mirosului;
- Leziuni ale nervilor și tulburări de mers și echilibru;
- Capacitate redusă de a transpira;

Supradozajul de vitamina A

Consumul prea mare de vitamina A poate provoca greață, iritabilitate și vedere încețoșată, în forma sa ușoară. În plus, palmele și picioarele pot deveni

portocalii în cazul în care o persoană are un aport ridicat de vitamina A.

Totodată, un consum ridicat de Vitamina A poate provoca întârzierea creșterii, căderea părului și a splinei și ficatului extinsă în forme mai severe. Un supradozaj de Vitamina A poate provoca, de asemenea defecte la naștere și a fost legată de un risc crescut de fracturi osoase la unele persoane.

Efectele adverse pot fi toxice pentru creier, ficat, piele și multe alte sisteme de organe.

Supradozajul cu beta-caroten nu este periculos, dar poate transforma pielea în culoare gălbuie.

Sursa: <http://www.gradina.ro/totul-despre-vitamina-a>

VALENTINE'S DAY

În fiecare an pe data de 14 Februarie se sărbătorește Valentine's sau Ziua Îndrăgostiților. La baza acestei sărbători stă o legendă.

Odată era un împărat roman ce se numea Claudiu al II-lea. Acesta era un luptător îndărjit și avea o armată puternică. Dorind să meargă într-o luptă, acesta a fost refuzat de către soldații săi care doreau să rămână acasă cu soțiile și copiii lor. Drept urmare, împăratul a decis ca nici unul din soldații săi să nu se mai poată căsători, acesta gândindu-se că aceasta lege îi va determina pe soldați să meargă la război și să lupte cu curaj.

Valentin, care era un preot creștin, îi căsătorea pe tineri în ascuns, pentru a nu putea fi găsit de către împărat, el considerând că dreptul oamenilor de a se căsători era dat de la Dumnezeu. Aflând Împăratul Claudiu de acest lucru, a încercat să-l convingă pe preotul Valentin să renunțe la creștinism și să devină soldat roman. Refuzând acesta din

urmă, împăratul l-a întemnițat și l-a condamnat la moarte. Valentin a fost executat probabil pe 14 Februarie în anul 269 sau 270. Mai multe detalii legate de viața lui nu se cunosc și nu se știe dacă legenda are o bază istorică reală.

Ziua de Valentine's Day este sărbătorită în toate colțurile lumii în diferite moduri. Spre exemplu, în Japonia și Coreea, la început, femeile primeau ciocolată și flori de la iubiții lor, iar bărbații mai puțin. Odată cu extinderea acestei sărbători, lucrurile s-au schimbat, în 14 Februarie bărbații primeau ciocolata, iar o lună mai târziu aceștia, pe 14 Martie, când se sărbătorește Ziua Albă, aceștia să le ofere ciocolată albă - astăzi ciocolata s-a transformat în produse cosmetice, lenjerie și alte lucruri - prietenelor sau iubitelor lor. În Brazilia această zi se sărbătorește în mod traditional pe 12 Iunie, cu o zi înainte de Sfântul Anton, ocrotitorul căsătoriei. Obiceiurile acestei zile sunt aceleași ca de Valentine's Day, se oferă ciocolată, flori și alte produse.

În România, ziua Valentine's a fost des criticată, în primul rând pentru faptul că românii aveau Dragobetele, în al doilea rând este un produs de import Occidental. Organizația Noua Dreaptă condamnă această zi ca fiind o sărbătoare superficială, comercialistă, un kitsch.

An de an, pe 14 Februarie suntem puși în fața unui dublu paradox. În primul rând toată lumea știe să vobească de Valentine's Day, dar de Sfântul Valentin nu știe aproape nimeni. În al doilea rând, atât în calendarul ortodox cât și în cel catolic nu găsim nici un Sfânt Valentin.

Sfântul Mucenic Valentin este prăznuit de Biserica Ortodoxă pe 30 Iulie. Acesta s-a născut la Interamna (Terni de astăzi, în Italia). A fost hirotonit preot de către Sfântul Felician de Foligno, iar Episcop de Interamna de

către Papa Victor I, în anul 197. A fost un remarcabil propovăduitor al Evangheliei, factor de minuni și vindecător, a fost foarte iubit și apreciat de către credincioșii săi. El l-a vindecat pe fratele tribunului roman Frontanus de o boala foarte grea.

Sfântul Mucenic Valentin a fost arestat, torturat și decapitat la Roma la aproape 100 de ani, din ordinul prefectului Placid Furius, în timpul persecuției lui Marc Aureliu.

Din câte putem deduce până aici, Valentine's Day e o făcătură, un mod de ai stoarce pe oameni de cât mai mulți bani și oare chiar avem neapărată nevoie de o zi specială în care să demonstrăm că ne iubim iubita sau iubitul? Sau numai în această zi trebuie să spunem „te iubesc!” și să demonstrăm cât suntem de îndrăgostiți? Oare chiar avem nevoie de o zi specială pentru a ne demonstra iubirea față de cineva? De ce nu poate fi această zi în fiecare zi? Să te trezești dimineața și să dai ochii cu persoana iubită sau la telefon să-i spui că o iubești sau seara când te pui să dormi, să nu adormi fără să-i spui că o iubești. Altfel s-ar simți persoana iubită dacă am încerca acest lucru.

Ziua Îndrăgostiților ar trebui să fie în fiecare zi, nu cu flori sau ciocolată, nu cu dezmăț sau destrăbălări, ci cu un sincer „Te iubesc!” spus din suflet persoanei iubite.

Mihai Cionca,
Facultatea de Teologie Ortodoxă
„Episcop Doctor Vasile Coman” din
Oradea

ANECDOTE

☺ Electricianul clinicii, în ușa salonului de reanimare:

-Luați aer adânc, oameni buni, schimbăm siguranța!

☺ O bătrânică merge pe calea ferată. Din spate vine un tren "fluierând". Ce credeți că a zis?

-Fetele cumiști nu întorc capul după vagabonzi!

☺ Un domn între două vârste merge la un service de calculatoare.

-Bună ziua! Am probleme cu memoria...

-Cu lecitină ați încercat?

☺ Eu sunt un virus albanez.

Creatorii mei nu au avut bani să mă dezvolte.

Așa că șterge-ți tu fișierele din calculator și trimite-mă la alți prieteni!

☺ Culmea World Trade Center: Să urci cu liftul și să cobori cu biroul

The Campaign (Campania)

The Campaign îl are ca regizor pe Jay Roach, producător: Everyman Pictures, iar ca scenariști pe: Chris Henchy și Shawn Harwell. Filmul s-a lansat în SUA pe 10 August 2012, iar la noi în țară la 14 Septembrie 2012. Durata filmului este de 85 de minute. Încasările totale ale filmului au fost de aproximativ 86,897,182 \$.

Scurtă descriere:

Acest film este o comedie politică ce are în vedere doi adversari din campania electorală. Cam Brady este un personaj

avizat în politică, ales fiind de patru ori consecutiv în congresul american. A obținut întodeauna postul dorit în politică, fiindcă nu se mai înscria nimeni în cursă spre a-i fi oponent. După ce acesta comite o greșeală majoră în public, doi oameni de afaceri bogați decid să-l înlăture de la putere, întocmind un plan.

În ultimul moment se înscrie în cursă Marty Huggins, un bărbat naiv, neinițiat, modest și fără experiență în a face față unei astfel de provocări. Marty, director al centrului local de turism, e aruncat în disputa politică de cei doi afaceriști influenți, care nu îl mai agreează pe Cam Brady. Până la apropierea alegerilor, Marty reușește să se transforme, prin perseverență și ambiție, într-un contracandidat puternic, fapt ce se datorează asemănării cu Brady, în nerespectarea eticii și regulilor.

Ioana Filipciuc

Sursa: <http://filme-online-gratis.com/the-campaign-campania>

Machu Picchu se situează pe o culme de munte la 450 de metri deasupra fluviului Urubamba, afluent al Amazonului. Întregul complex se întinde pe 32.500 de hectare, însă zona construită, care cuprinde 172 de locuințe, este concentrată pe un platou ce măsoară 530 de metri în lungime și 200 de metri în lățime, înconjurat de terase destinate agriculturii. Se crede că aproximativ 1.000 de oameni au locuit în acest vechi oraș incaș, construit în secolul al XV-lea.

Sursa: <http://travel.descopera.ro/Machu-Picchu-100-de-ani-de-mister>

ISSN 2285 – 0511